

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 853

EEN WEDREN OM JUWEELEN.

20 cent.

Wil je mij soms helpen aan een zeewaardige vlugge boot, vriend?

NIEUWE SERIE

Een Wedren om Juweelen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE MARKIEZIN IS EXCENTRIEK.

De gasten van markiezin Constance Branfoot hadden zich na de lunch aanstonds verstrooid over het groote landgoed, en in de onmiddellijke omgeving daarvan. Het weder lokte uit tot lange wandelingen, want hoewel de zon scheen, stond er een frissche bries, die van de zee kwam, en opluchting bracht na dagen van drukkende hitte.

Holderness Hall, het eeuwenoude kasteel van de markiezen van Branfoot, behoort nog altijd tot de bezienswaardigheden van die streek. Het ligt slechts weinige kilometers van Ferryden, een klein, schilderachtig havenplaatsje op de oostkust van Schotland, in het graafschap Forfar.

Het oude kasteel verheft zich op den top van een lagen heuvel en uit zijn vensters kan men de zee overzien, die zich in schijnbare eindeloosheid uitstrekt.

Het eigenlijke strand echter is van die vensters uit onzichtbaar, want bijna overal dalen de rotsen, waarop het oude huis staat, wat verder schier loodrecht naar het strand af.

Zelfs bij eb is het niet zeer breed, en bestrooid met groote rotsblokken.

Voor wandelingen is het vrijwel ongeschikt, en er wagen zich maar drie soorten van menschen: ten eerste de romantische, die er met een lief meisje aan hun zijde kuieren, en dus geacht kunnen worden van hoog — of laag water niet het minste besef te hebben, ten tweede de waaghalzen, en ten derde de lieden, die in tegenstelling met de eerstgenoemden, zeer nauwkeurig op de hoogte zijn van het intreden van eb en vloed, zoodat zij daarnaar hun bezoek kunnen regelen. En dat is wel noodig, want als de wind uit zee waait, en het water met wilde kracht voortdrijft naar den voet der rotsen, dan is zelfs de beste zwemmer, die zich daar beneden zou bevinden, onherroepelijk verloren, want hij wordt spoedig verbrijzeld tegen een van de blokken graniet, die daar verstrooid liggen.

De vloed heeft hier des te meer kracht, daar de kust er een soort van zak vormt, waarin het water met kracht wordt opgestuwd.

Maar de plek is verrukkelijk schoon, al is zij zeker angstwekkend. De rotsen verheffen zich tot een hoogte van bijna dertig meter, en daarboven strekken zich de weiden uit, de bosschen, en de akkers, en dat alles glooit langzaam af naar de vlakke, waar een tweetal riviertjes zich vreedzaam kabbelend een weg banen.

De markiezin is schatrijk. Dat is aan alles te zien. Zij moet het wel zijn, want voor het onderhoud van een landgoed als Holderness Hall, is een geheel leger bedienden en arbeiders noodig. Alleen voor het reusachtige park en den moestuin zijn zes tuiniers in dienst genomen, onder bevel van een zevenden, die als opzichter fungeert. De butler heeft niet minder dan twaalf bedienden onder zijn bevelen, zonder nog te rekenen de beide chauffeurs.

Er ligt altijd een motorjacht op een veilige plek gereed, waar mee men desnoods den Oceaan zou kunnen oversteken, zoo groot is de „Morning Star”, in de garage staan vier auto's van verschillende soorten, en in de stallen trappelen veertien paarden, waaronder twee renpaarden, die weer de aanwezigheid noodzakelijk maken van vier stalknechten, een jockey, een trainer en een pikeur.

Kenners van den toestand beweren dan ook, dat markiezin Constance per jaar alleen aan dit landgoed meer dan honderd duizend Pond Sterling ten koste legt. Wanneer men nu nagaat dat zij des winters geregeld te Londen in een groot huis met dertig kamers woont, op Cicilië een villa heeft en in Noordwijk een heerenhuis, en dat zij daar beurt om beurt woont, met een groot deel van haar personeel, dan zal men geredelijk degenen kunnen gelooven, die verzekeren, dat wijlen de markies, die van het standpunt zijner weduwe gezien, een zeer gunstig tijdstip uitkoos voor zijn overlijden, haar een fortuin naliet van omstreeks vijftien Millioen Pond Sterling.

De zaak is, dat markiezin Constance op dat oogenblik weliswaar vijftig jaar was, maar zich volkomen gedroeg als een meisje van 25 of zelfs als een bakvisch. Zij kledde zich zeer jeugdig, droeg rokken die haar magere maar nog kaarsrechte beenen tot aan de knie toonden aan degenen, die zich de moeite gaven er naar te kijken, reed paard, bestuurde zelf haar tweezitter, toonde zich een geoefend zwemster, en deed aan schermen, naar zij zeide om lenig en slank te blijven.

Wat dit laatste betrof, had markiezin Constance zeker niet te klagen, want onbeleeftde

menschen ontzagen zich niet, haar broodmager te noemen.

De vriendinnen konden haar geen grooter genoegen doen dan door haar Conny of nog liever Con te noemen en de booze tongen verklaarden, dat de markiezin volstrekt niet zou opzien tegen een tweede huwelijk, wanneer zich de goede candidaat zou voordoen. Het wordt hierdoor iets minder onbegrijpelijk, dat de markiezin haar 25 jarige dochter Phillis het liefst zoover mogelijk van zich verwijderd hield, hetgeen niet zoo moeilijk viel, daar het meisje, die de ernstige inborst van haar vader geerfd had in Cambridge studeerde, en daar met een vriendin op kamers woonde. Nu echter was het vacantie, en het meisje vertoefde al sedert eenige dagen op het landgoed.

Was Markiezin Constance dus zeer rijk, haar excentriciteit hield gelijken tred met haar rijkdommen. Er deden omtrent haar buitensporigheden zonderlinge verhalen de ronde. Zoo werd er verteld, dat zij eens als tremmer en „donkeyman” den overtocht van New-York naar Southampton had gemaakt, zwoegend en werkend naast de half naakte mannen in de stikheete stookruimte, — alleen maar om de gewaarwording te leeren kennen van die slaven van het moderne verkeer. Of het werkelijk waar was, dat kon niemand zeggen — maar dat het heel goed waar kon zijn, dat gaven de vrienden onmiddellijk grif toe!

Zij was een van de eerste vrouwen die zelf een vliegmaschine bestuurde, en zij was eens tijdens een Fancy Fair opgetreden in hetzelfde „costuum” hetwelk Josefine Baker te Parijs bij haar eerste optreden droeg, en dat bestond uit een paar dozijn bananen, bij wijze van gordel om haar middel gehangen.

Dit wonderlijke gewaad had haar wederver-schijning aan het Hof natuurlijk voor goed onmogelijk gemaakt, maar markiezin Conny was wel de laatste die zich daar iets van aantrok. Zij was dolblij geweest met haar uitbundig succes, waarvan de dagbladen gewag hadden gemaakt, en dat was haar ruimschoots voldoende.

Men sprak ook, maar dan fluisterend, over een nachtelijk feest op ditzelfde landgoed, nog pas een jaar tevoren, en dat een getrouwe nabootsing moest zijn geweest van het beroemde bacchanaal bij Trimalchion waarvan Petronius ons verhaalt.

Als wij zeggen dat er volstrekt niets was nagelaten om de overeenkomst volkomen te doen zijn, dan zullen de kenners van het

Grieksche literatuur daaraan wel genoeg hebben om te begrijpen, dat Markiezin Conny inderdaad een zeer, zeer excentrieke dame was!

Een kort oogenblik had het zelfs geleken, alsof de politie eraan te pas zou komen, maar de markiezin bezat nog altijd zeer invloedrijke en machtige connecties, en zij wist die te benutten, zoodat de zaak in de doofpot werd gestopt, en er niets anders meer van overbleef dan een wat schuwe vrees van de dorpsbewoners van Ferryden voor een vrouw die zulk buitensporige, afkeurenswaardige dingen deed.

Deze kleine inleiding is volstrekt noodzakelijk, om ons het karakter van de tegenwoordige eigenares van Holderness Hall goed te doen begrijpen, en daarmee ook het zonderlinge avontuur, waarvan zij ongewild het middelpunt zou zijn.

De gasten hadden zich dus verspreid, volkomen vrij om te doen of te laten wat zij wilden, te gaan tennissen op een van drie prachtige, modern ingerichte banen, te gaan zwemmen in den grooten vijver, die voorzien was van springplanken, douches en kleedkamers, evenals een goed uitgeruste zweminrichting, te gaan jagen op een paar onschuldige houtsnippen te gaan hengelen aan den oever van de rivier, de South Esk, die midden door het landgoed liep, naar het rotsachtige strand te gaan, of eenvoudig maar wat te gaan luieren in het lommer van de eeuwenoude kastanjeboomen, die bij hondertallen op het uitgestrekte goed te vinden waren. En wie nu een scherp oog had, die moest onmiddellijk de opmerking maken, dat de gasten van de markiezin klaarblijkelijk tot zeer verschillende groepen der bevolking behoorden.

Men zegt wel eens, dat een gezelschap „gemêleerd” is — welnu, die term was zeker van toepassing op de tachtig of negentig gasten, die op dit oogenblik de talrijke logeerkamers van het prachtige kasteel bevolkten.

Onder die gasten waren er op zijn minst twee, die zich in het bezit van zulk een scherp blik mochten verheugen, en dat waren twee heeren, woonachtig te Londen, die als Graaf Palmhurst en zijn Secretaris Burns door de markiezin waren uitgenoodigd, ofschoon deze den graaf ternauwernood, en den secretaris in het geheel niet kende!

Zij zaten nu naast elkander op een schaduwrijk plekje recht tegenover den hoofdingang van het huis op een mameren bank, en keken al een tijdje lang zwijgend toe, hoe de gasten zich langzaam als het ware losmaakten uit de groote, fraaie eetzaal gelijkvloers met zijn drie

Fransche ramen, en zich in alle richtingen verspreidden.

— Welk een zonderlinge optocht! zeide tenslotte de jonge secretaris hoofdschuddend.

— Ja, het is ongetwijfeld het zonderlingste, heteroogste troepje dat ik nog ooit bijeen heb gezien, en ik geloof toch wel te mogen zeggen, dat ik hier en daar heb rondgekeken, en weet wat een „gemengd” gezelschap is! stemde de oudere van het tweetal met een glimlach op zijn fijnbesneden gelaat met de groote, grijze oogen toe.

— Er wordt gefluisterd dat zij een paar zwervers zoo maar van de straat heeft opgeraapt en in haar auto heeft meegenomen, om ze op haar kasteel in kleederen van den markies zaliger te steken, en ze daarmee tot gasten te promoveeren! zeide Burns lachend.

— Nu, zij zou er wellicht toe instaat zijn, maar ik geloof toch niet dat zij ditmaal zoover is gegaan! zeide graaf Palmhurst, zonder zijn blikken af te wenden van den stoet. Intusschen is het waar, dat er zich onder haar gasten zeer zonderlinge misschien zelfs wel wat verdachte types bevinden! Ik spreek nog niet eens van ons beiden! Zij kende mij ternauwernood, zij had nauwelijks van een graaf Palmhurst gehoord maar zij aarzelde volstrekt niet, mij hier uit te noodigen — of liever mij het bevel te verstreken, hier e komen, want zij houdt er een heel eigenaardige wijze op na, haar bezoekers om zich heen te verzamelen. Ik weet dat er een tooneelreferent bij is, die vooral naam heeft gemaakt door zijn fulmineerende artikelen tegen... Shakespeare. Dat was voor haar voldoende aanleiding om het wonderlijke kereltje hier uit te noodigen. Daar komt hij juist aan. Zooals steeds in zijn koffiebruin, versleten fluweelen kunstenaarsjasje, zijn zwarte slipdas met franje, en zijn broek met knieën erin! Zooals gewoonlijk — en toch meen ik vandaag iets vreemds aan hem te zien!

— Wat dan? vroeg Burns nieuwsgierig.

— Ik krijg den stelligen indruk dat hij zich van morgen gewasschen heeft!

Burns lachte even en zei:

— Het is zeker, dat ik nooit naast hem aan tafel heb willen zitten! Zijn manchetten — als hij ze draagt — zitten altijd vol inktvlekken, en hij schijnt aan een half ei genoeg te hebben, want de andere helft wordt meestal op zijn mouwen terug gevonden. Een onsmakelijk heer, dat het gebruik van een scheermes en een kam niet schijnt te kennen. Zoo zijn er trouwens meer hier! Daar is bijvoorbeeld die Rus, Boris

Wassilef! Men zegt dat hij communist is, ja zelfs anarchist, en ik wil het graag gelooven, te oordeelen naar de blikken vol haat en afschuw dien hij steeds toewerpt aan degenen, die behoorlijke kleederen dragen, en driemaal in de week van boord verwisselen. Ik kan mij echter niet voorstellen, waarom het volstrekt noodig is, een politieke opvatting samen te doen gaan met onzindelijkheid! Heb je zijn nagels gezien?

— Ja, Charles — vermoedelijk rouwen zij over het verloren vaderland.

— Hij is nu vier dagen hier, en ik heb hem nog nooit anders gezien dan in hetzelfde Norfolkpak van grijs linnen, zoo smerig dat het niet eens meer bruikbaar is als glazenlap!

— Maar de markiezin is er over in de wolken! hernam graaf Palmhurst glimlachend. Welk een aanwinst — een man naast haar aan tafel te hebben, die naar knoflook riekt, maar die heeft deelgenomen aan de revolutie, die Trotsky de hand heeft gedrukt, en die misschien wel een paar kleine bommen heeft in de zijzakken van zijn linnen jasje, terwijl hij met het overschot van zijn gele tanden peperdure kaviaar kauwt, alsof het schapenkaas was! Dat spreekt tot haar verbeelding, dat prikkelt haar vermoeide zenuwen, dat geeft haar plezierige rillingen!

— Maar zou het werkelijk een communist zijn?

— Daaraan valt niet te twijfelen, Brand! Ik heb al eens hier en daar mijn medegasten gepeild. Hij is inderdaad een Rus, en een partij-ganger van Trotsky. Waarom hij hier is — dat weet ik natuurlijk niet. Maar ik vermoed, dat hij met nog eenige andere politieke geloofsge-nooten een laatste poging wil doen, het bols-jewisme hier in Engeland ingang te doen vinden. Waarom hij gelooft dat hij hier kan slagen, is mij niet duidelijk! De Brit gevoelt al heel weinig voor omwentelingen van dien aard! Zelfs de werkman heeft het goed. Hij is bezig een kleine bourgeois te worden. Hij heeft zijn vacaties, hij heeft zijn volkstuintje, zijn radio, zijn bioscoop, zijn plaats bij de revue, zijn spaarbankboekje, zijn ongevallenverzekering zijn weduwenpensioen, zijn weekend — en tenslotte heeft hij het voorbeeld van Rusland voor oogen, waar alles toch ook niet zoo schijnt te zijn, als Lenin het zich inderdaad heeft voorgesteld. Er heerscht een schrikbarende ellende, er heerscht armoede, en in de eerste plaats heerscht er drankzucht, nu de Sovjet-heeren op het onzalige denkbeeld zijn gekomen, tot stijving van 's lands kas, het drankverbod weer op te heffen, en den verkoop van Wodka

tot een staatsmonopolie te maken! De Russische arbeider verdringt een zesde deel van zijn inkomen aan slechte brandewijn — het is afschuwelijk!

— Waarom zetten wij die lieden het land niet uit?

— Omdat zij zich volstrekt niet aan een onzer wetten vergrijpen! Daartoe zijn zij te slim.

— Maar wij hadden hen nooit moeten toelaten!

— Misschien niet! Maar zij zijn er nu eenmaal en zij wroeten in het donker voort. Volgens mij zonder eenige kans op welslagen. Maar stil eens — daar in onze Adonis, vergezeld door zijn Venus. Onze vriend De la Rochebrune ziet er vandaag bevalliger uit dan ooit!

— Ja, het wit kleedt hem, zeide Burns droogjes. Wie is die mooie vrouw naast hem met wie hij spreekt?

— Maar mijn waarde — waar zijn je gedachten? Je bent eergisteren aan haar voorgesteld.

— Het ging zoo vlug! De markiezin ratelde vlak daarna nog drie andere namen af!

— Het is Sidonie de Chateau Melun!

— Lieve hemel, dat is een wijnmerk! riep de jonge man ontdaan. Is zij een Française?

— Zeker, te oordeelen naar haar naam.

— En de minnares van onzen Adonis?

— Zijn verloofde, Brand! Dat is althans haar officieele titel. Overigens zou het de markiezin volstrekt niets kunnen schelen. Het zijn zeer rijke Franschen, die zij in de lente van dit jaar in Monte Carlo moet hebben ontmoet en hen toen dadelijk heeft uitgenoodigd. Het is een zeer schoon paar, dat moet zelfs de Nijd in persoon toegeven.

De beide Franschen liepen op niet al te verren afstand voorbij, en inderdaad — de man zoowel als de vrouw waren van een groote schoonheid, grooter dan Franschen gewoonlijk zijn, de man zeer zwart, en de vrouw zeer blond, en met de grootste elegance gekleed in wit flanel.

Zij schreden langzaam voorbij en verdwenen onder het geboomte. De gasten hadden zich nu bijna allen verstrooid, er waren schatrijke bankiers onder, een onderwijzer uit het kleine dorp, een Chineesch Diplomaat, een Fransch effectenhandelaar, die maar juist op het allerlaatste oogenblik had weten te ontkomen aan een pijnlijke ondervraging van de zijde van een Parijschen rechter, een Spaansche Café-chantantdanseres, een professor in de Romeinsche oudheid, een egyptoloog, die vruchteloos zocht naar een uitgever voor zijn standaardwerk

over de tolemeën, een Duitsche Staalkoning, die door de markiezin hoopte voorgesteld te worden aan invloedrijke lagerhuisleden, de zeer zwaarlijvige weduwe van een Portugeeschen generaal, die den verdreven koning Manuel op diens vlucht naar Engeland vergezeld had, en die van onder tot boven behangen was met juweelen, en nog anderen, rijk en arm, vreemd en eigen, kunstenaars, schrijvers, architecten, een adellijk Hoogerhuislid zonder geld.

En als laatste verscheen Markiezin Conny zelf, zeer lang en zeer mager in haar mannenpak van wit flanel, waarvan de wijde broek haar om de dunne beenen flapperde. Heur haar was bijna

gemilimeterd, haar wenkbrauwen waren afgeschoren, en wel een centimeter hooger opnieuw met verf aangebracht, haar tanden bestonden voor de helft uit goud, en zij kon doorgaan voor een nogal leelijken man, indien in haar ooren niet twee buitengewoon groote, zwarte paarden op haar staat van vrouw hadden gewezen.

De graaf keek eens naar die paarden, terwijl markiezin Conny op het tennisveld toehuppelde, en sprak de zeker merkwaardige woorden :

— Ik hoop, Charles, en ik veronderstel ook, dat onder meer die zwarte paarden spoedig van haar ooren naar mijn zak zullen verhuizen!

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

HET SEIN.

De dag verliep op bijna geheel dezelfde wijze als alle dagen verlopen op een groot landgoed vol gasten, die elkander slechts voor een gering deel kennen.

Er werd getennisd, er werd in den vijver gezwommen, er werd wat gewandeld, er werden zelfs gesprekken gevoerd, die wat hooger gingen dan praatjes over het weer en over de warmte, hetgeen ook niet te verwonderen is, wanneer men bedenkt, dat er zooveel lieden van verschillende levensopvatting en stand bijeen waren gebracht — en dan werd er natuurlijk geflirt.

De bevallige dochter van de zwaarlijvige dame met de juweelen had voortdurend een soort van hofhouding om zich heen, bestaande uit heeren van verschillende leeftijd, te beginnen met het baardeloze zoontje van een der professoren, die zeker nog geen 17 jaar was, tot aan den egyptoloog toe, die wel bijna vijf maal zou oud was.

De dame in kwestie heette Margaretha Podansky, was een Poolsche of misschien wel een Litauische, hetgeen niet juist scheen te kunnen worden uitgemaakt, was de weduwe, tenminste volgens haar eigen verzekeringen — van een Poolschen generaal, die een korten tijd aspiraties had gekoesterd na het Presidentschap van de republiek en deswege zonder veel omhaal door middel van 12 kogels uit de geweren van een vuur-peleton naar betere gewesten was gezonden, waar niet aan politiek wordt gedaan.

Het verlies van den echtgenoot bleek voor de achtergelaten weduwe in niet geringe mate te worden verzoet door het zeer aanzienlijke fortuin, dat hij haar naliet, en dat gelukkig in deugdelijke valuta bleek te zijn belegd.

Mevrouw Podansky had onmiddellijk na het

heftige en plotselinge uiteinde van haren betreurden echtgenoot het onherbergzame land verlaten, in gezelschap van haar dochter, en reisde door Europa van hoofdstad tot hoofdstad, zonder echter de modebadplaatsen over te slaan.

Elena, haar dochter, was een buitengewoon mooi meisje met zielvolle, donkere oogen in een olijkleurig gelaat, en dat vijf of zes talen behoorlijk sprak.

Het was voor iedereen die oogen had om te zien, zoo helder als glas, dat Mevrouw Podansky, zeer ouderwets, het meisje door geheel Europa rondvoerde met geen ander doel, dan om haar aan den man te brengen. Zeer waarschijnlijk zou dat met het oog op den rijkdom der moeder, niet zoo moeilijk zijn geweest, wanneer Mevrouw Podansky niet zoo trotsch was geweest.

Het was namelijk haar vaste wil, dat Elena een edelman tot echtgenoot zou krijgen, en niet maar een vaag jonkertje of een burggraafje zonder beteekenis, maar op zijn minst een baron, en liever nog een hertog. Het is dus duidelijk, dat Engeland het land harer droomen was.

Maar nu is het helaas zoo, dat de Engelsche edelman buitengewoon kieskeurig is, en groot wantrouwen koestert tegenover alles wat komt uit een deel van Europa, gelegen ten Oosten van een denkbeeldige grenslijn, die men zou kunnen trekken van Danzig over Budapest tot Palermo.

De Engelschman trouwt bovendien toch al niet graag met een vreemdelinge, tenzij zijn beroep hem dwingt, jarenlang in het vreemde land te wonen en Mevrouw Podansky stuit dus onmiddellijk op groote moeilijkheden, maar

dat wakkerde haren ijver slechts aan, want zij behoorde tot die naturen, die gestaald worden in den strijd.

Zeer waarschijnlijk zou Elena, als zij een modern, Engelsch meisje was geweest, dit rondtrekken, alsof zij een prijsbig was, of een te kijk gestelde abnormaliteit, zeker niet hebben goedgekeurd, maar dat was zij nu eenmaal niet. In Polen, en vooral in de provincie van dat land heerschten begrippen, die een Engelsche bakvisch stellig zouden doen proestlachen om hun ouderwetschheid en hun achterlijkheid. En Elena, die jong was en levenslustig vond dat reizen niet eens zoo onplezierig, terwijl de zeer weinige kenners van haar karakter stilletjes onder elkander fluisterden, dat zij haar moeder haar gang liet gaan, maar in haar binnenste vast voornemens was, haar eigen keuze te doen.

Intusschen, het leek wel alsof zij die keuze nog niet had gedaan, want zonder in het minst een van de gasten in het bijzonder aan te moedigen, was zij vriendelijk tegen allen, en betooverde allen, door haar glimlach, haar mooie stem, en haar gratie.

Een beetje afgezonderd zat mama Podansky, en hield scherp de wacht, zonder dat het opviel.

Maar een behendig jong meisje weet toch tenslotte wel te ontkomen zelfs aan de arends-oogen van een scherp toezieende moeder, en zoo zagen slechts twee personen laat in dien middag, hoe de mooie Elena ergens diep in het reusachtige park langs een schaduwrijk laantje wandelde, naast een knappen jongen man, naar wien zij vol aandacht en met gebogen hoofd scheen te luisteren.

Die twee mannen waren John Raffles en Charles Brand, die als graaf Palmhurst en secretaris Burns door markiezin Branfoot waren uitgenoodigd.

Beiden hadden in de rivier gezwommen, en lagen languit in het door de zon gestoofde gras, teneinde een zonnebad te nemen, zoodat zij alle reden hadden, rustig te blijven liggen, waar zij waren, en hun aanwezigheid niet te verraden.

Het tweetal ging intusschen zoo dicht voorbij, dat zij hen door het struikgewas heen zeer goed een oogenblikje konden zien, en zelfs konden hooren, waarover de jonge man op een hartstochtelijken, smekenden toon sprak.

— Als Mevrouw de weduwe Podansky dat zou zien of weten, dan zou zij het zeker besterven! zeide Brand glimlachend, toen de twee

om een kromming van het aardige paadje verdwenen waren.

— Zij zou bepaald uit haar vel springen, beaamde Raffles. Heb je den jongen herkend?

— Zeker, als ik mij niet vergis, is het Jerry Maloney, de zoon van den rentmeester van de markiezin.

— Ja, hij is het. Een aardige knaap, naar het mij wil voorkomen!

— Maar arm, Edward, tenminste arm in de oogen van onze corpulente *podesta* Podansky, en er is geen greintje adeldom aan hem! Eigenlijk is hij maar een boerenzoon. Maar het meisje schijnt wel om hem te geven.

— Dat geloof ik ook Brand. Misschien zullen wij hier nog een idylle beleven die wel eens een geheel ander einde kon nemen dan die zonderlinge Poolse mama verwacht! En nu zullen wij ons maar eens kleeden, en naar de stad gaan. Ik heb een paar dingen noodig, met het oog op onze kleine onderneming!

— Je blijft dus bij je plan om je van die paarden van de markiezin meester te maken?

— Die paarden en op alles waarop ik de hand kan leggen. Die stichting van het nieuwe hospitaal voor gebrekkige zeelieden in Plymouth heeft een duchtige bres in mijn kapitaal geslagen, Brand! De kasmiddelen behoeven dus aanvulling!

— Ik weet het niet, zei Brand peinzend, terwijl hij zijn vest dichtknoopte, maar ik geloof niet dat het zoo gemakkeijk zal gaan! Want ondanks al haar dwaasheden schijnt de markiezin haar bezit deugdelijk te bewaren! Wij hebben immers al gehoord, dat iedere nacht, alles wat zij dien dag droeg, en dat is vaak niet weinig, in een stalen kistje wordt gesloten, dat weer een plaats krijgt in een muurkast, goed verborgen in haar slaapkamer!

— Brand, het spijt me, dat ik je eraan moet herinneren, dat stalen kistjes en muurkasten voor mij nooit een belemmering hebben opgeleverd!

— Maar zij sluit haar kamerdeur met sleutels en grendels af! Ze is erg bang uitgevallen!

— Maar een ding heeft ze verzuimd, Brand! Ze heeft niet aan haar vensters gedacht. Luiken hebben ze niet, en — — —

— En ze bevinden zich op de derde verdieping! vulde Brand den zin aan. Je zult toch niet willen trachten, met behulp van een ladder zoo hoog te klimmen?

— Het zou stellig te probeeren zijn, Brand — maar aan een ladder denk ik ditmaal niet.

— De muur is niet te beklimmen!

— Tenminste niet op die plek — maar wel een eind verder! je moet toch hebben opgemerkt Brand, dat de Oostelijke hoek van het groote huis aan den kant van het park zeer zwaar begroeid is met klimop, tot bijna aan den rand van het dak! Er is daar zelfs een stevig matwerk aangebracht, om de zware stengels en bladerene te kunnen dragen. Ik heb het reeds onderzocht. Wanneer wij een voor een naar boven gaan, moet het ons kunnen dragen!

— Maar dan komen we op het dak te land, in het gunstigste geval! wierp Brand weer tegen.

— En dat is nu juist mijn doel! Want van daar zullen wij ons kunnen laten zakken tot voor het raam van onze waarde gastvrouw. Ik ken de samenstelling ervan. Het is al heel gemakkelijk van buiten te openen. Trouwens — als het niet bitterkoud is, slaapt zij steeds met een half geopend raam, in de vaste overtuiging dat het niemand in zijn hersens zal krijgen, zijn nek te wagen aan een inklimming van die zijde!

— Neem me niet kwalijk — ik vind die overtuiging nogal voor de hand liggend! zeide Brand droogjes!

— Niet zoo zwaartillend, mijn waarde! Ik heb alles berekend, en alles zal goed afloopen. Maar nu moeten wij toch gaan anders komen wij te laat terug!

— Nog een oogenblikje! Veronderstel dat het ons gelukt — wat zal er daarna gebeuren?

— Wij zullen handelen zooals steeds in zulke gevallen! Ik zal kalm hier blijven, en jij zult vlug de buit verbergen op een plaats, die ik je nog nader zal aanwijzen, om je vervolgens weer kalm bij mij te voegen. De ontdekking van de meeste dieven is te wijten aan hun eigen overhaasting, en vooral aan hun ezelachtigheid. De man die wegloopt, wijst zich als het ware zelf reeds als de dader aan. En nu vlug voortgemaakt. Wil je nog meer dieven wijsbegeerte, dan zal ik je die in de auto wel bijbrengen!

En zoo reden de twee vrienden naar de dichtstbijliggende groote stad, kochten daar eenige zaken die Raffles meende noodig te hebben, en reden weer terug, dit alles in een van de eigen auto's van de markiezin!

Na het diner werd Brand onrustig, zooals steeds aan den vooravond van gevaarvolle ondernemingen als deze. Hoe lang hij ook aan de zijde van Raffles en half onder den dwang van diens ijzerharden wil had deelgenomen aan de nachtelijke ondernemingen van den grooten

avonturier — nog altijd kon hij die onrust niet bedwingen, en ondanks zichzelf moest hij de onverstaanbaarheid en de kalmte bewonderen, waarmede Raffles een avontuur tegemoet ging, dat hem immers zeer goed zijn vrijheid, en misschien nog wel heel wat meer kon kosten!

De duisternis brak aan. Raffles speelde rustig een partijtje kaart met den Bolschewist als partner, en den egyptoloog en mevrouw Podansky als tegenspelers, verloor zonder blikken of blozen bij de 100 Pond Sterling, die hij geheel alleen moest betalen, daar de Rus langs zijn neus weg verzekerde, dat hij geen 10 shillings rijk was, en begaf zich toen naar zijn kamer.

Het heette dat de secretaris Burns dien avond en den geheelen nacht voor zaken afwezig zou zijn.

Het was omstreeks 11 uur toen Raffles de kleine speelkamer verliet, naast de eetzaal gelegen, en naar buiten trad.

Het weer was omgeslagen. De wind was met kracht opgestoken, en men hoorde heel duidelijk het beuken van de branding op de klippen daar beneden.

De kracht van de wind scheen hand over hand toe te nemen, en hij zou spoedig aanwakkeren tot een storm.

Raffles ging naar zijn kamer, draaide den sleutel in het slot en trok zijn overjas aan, na zijn rok te hebben verwisseld tegen een korte jas van zwarte zijde. Hij hing een tasch om, waarin alles geborgen was, wat hij dacht noodig te hebben. Knoopte daarop zijn regenjas van onder tot boven dicht.

Toen draaide hij het licht uit en luisterde.

De gasten van de markiezin waren gewend, tamelijk vroeg naar bed te gaan, en bijna allen hadden dan ook hun slaapvertrekken reeds opgezocht.

Raffles was voor zijn raam gaan staan, en keek naar buiten, in de inktzwarte duisternis.

Zijn vertrek lag zoo hoog, dat hij, over de kruinen van de kastanje boomen heen, de zee kon zien.

Hij raadpleegde zijn horloge, en wilde zich juist van het venster afwenden toen zijn aandacht werd getrokken door een klein, rood licht, daar op zee.

Het leek op dezelfde plaats te blijven, maar Raffles wist wel dat dit zeer goed zinsbedrog kon zijn, want een schip op grooten afstand schijnt zich niet te bewegen. Een oogenblik daarna kreeg Raffles ook het groene stuurboordlicht in het oog.

Het was duidelijk dat het vaartuig daar op zee recht op de kust aanhield.

Als het zich niet in nood bevond, dan moest het op zeer verren afstand zijn, of de kapitein was gek of dronken.

Dat laatste was niet zeer aannemelijk, en het werd ook onmogelijk, toen het groene licht weer verdween, ten bewijze dat het schip, of wat het dan ook zijn mocht, een slag had gemaakt, en nu evenwijdig met de kust opvoer in de richting van Ferryden, welks haventje het wellicht wilde opzoeken.

Raffles zocht vruchteloos naar het witte koplucht. Het schip dat daar voer had dus geen mast. Waarschijnlijk een motorboot. En het was voor de opvarenden te hopen, dat het er een van flink formaat was, want de zee stond hol, de krachtige wind blies recht op de kust, het tij zou hoogloopen, en slechts een stevig schip zou tegen die hooge golven bestand zijn.

Raffles bleef nog kijken, en nu meende hij toch wel op te merken, dat het roode licht onbeweeglijk bleef.

Was dat schip dan in volle zee voor anker gegaan?

Waarom zocht het de veilige haven niet op? Bevond het zich dan toch in nood? Maar waarom zond het dan geen vuurpijlen omhoog, of gaf andere nood seinen!

Raffles dacht hier nog over na toen er heel zachtjes op zijn deur werd geklopt, op de met Brand afgesproken wijze.

Hij draaide den sleutel voorzichtig in het slot om en liet den jongen man binnen.

— Sta je hier in het donker, vroeg Brand fluisterend en op verbaasden toon.

— Ik wilde je juist tegemoet gaan en het vertrek verlaten. Maar mijn aandacht werd getrokken door een schip op zee, fluisterde Raffles.

Hij had Brand mee naar het venster genomen, en knikte in de richting van het vreedzame, roode scheepje in de verte.

— Zou dat schip soms in nood verkeerden? fluisterde Brand na eenige oogenblikken?

— Dat vreesde ik aanvankelijk, Brand. Maar bij nadere beschouwing lijkt dat toch onmogelijk. Het is daar zeker al een kwartier, en het gaf nog geen enkel noodsein. Het lijkt wel of het daar voor anker is gegaan!

— In volle zee? vroeg Brand verbaasd.

— Ja. Ik zou zeggen een weinig voorbij de bank, die hier voor de kust ligt.

Juist op dat oogenblik verdween plotseling het roode bakboordlicht. Een oogenblikje

bleef alles pikdonker. Toen verscheen, blijkbaar op juist dezelfde plek een tamelijk helder, wit licht.

Een oogenblik bleef dit schijnen, toen verdween het, — verscheen opnieuw — doofde weer —

Het was als een oog, dat knipoogde, maar niet regelmatig.

— Maar voor den drommel — daar wordt geseind! zeide Brand, nu oprecht verbaasd.

— Ja, het maakt althans dien indruk! bevestigde Brand! Smokkelaars misschien. Ofschoon zij dan wel een wat gevaarlijken tijd uitkiezen! Nu, dat is werk voor de douanebeambten! Laten wij gaan, Brand. Alles in het huis lijkt mij thans rustig.

— Het is jammer, dat het geen bekende seinen zijn, mompelde Brand nog, met een blik naar buiten. Ik kan volstrekt niet uitmaken wat het is. De gewone morseteekens zijn het niet. Er wordt blijkbaar een code geseind.

— Brand, zij mogen mijnentwege seinen in het sanskriet. Wij moeten nu naar buiten.

— Hij had de deur opnieuw geopend, luisterde even scherp toe, en toen liepen de twee mannen haastig de gang af, totdat zij een deur bereikten, die toegang verleende tot de smalle achtergang en de trappen voor het personeel. Bijna iedereen was nu naar bed en zij behoefden niet bevreesd te zijn, iemand tegen te komen.

Toen zij beneden waren, fluisterde Brand:

— Wij maken een geweldigen omweg, Edward! Het is jammer dat wij niet haar kamerdeur kunnen gebruiken.

— Wanneer wij tenminste geen gevaar willen loopen, dat de alarminrichting, die helaas niet van buiten af tot zwijgen is te brengen, het geheele huis in opschudding brengt!

Raffles had zijn hand op den arm van Brand gelegd, om hem tot zwijgen te nopen, en toen luisterden zij nogmaals. Zij hoorden niets dan het bulderen van de branding, en het ruischen van den stormwind door de boomkruinen. Toen Raffles de kleine achterdeur naast de groote keuken geopend had, sloeg hem beiden de storm vlak in het gelaat.

Zij moesten zich schrap zetten, om er tegen op te worstelen. Niet zonder moeite bereikten zij in de tastbare duisternis den Oostelijken hoek van het groote kasteel.

Hier verscholen zij zich een oogenblik in een boschje, waar zij wilden wachten tot de wind een weinig zou gaan liggen.

Er kon ongeveer een kwartier zijn verlopen, toen Brand zich weer bij den arm voelde grijpen.

Hij kon het gelaat van Raffles onmogelijk zien maar hij hoorde de verbazing in diens stem, toen hij zachtjes fluisterde.

— Er schijnen van nacht zonderlinge dingen te gebeuren! Brand.

— Hozoo?

— Wel, die seinen daar op zee mogen dan afkomstig zijn van smokkelaars — maar zij zijn bestemd voor bewoners van dit kasteel.

— Waaruit leidt je dat af? vroeg Brand in de hoogste verbazing.

— Uit de omstandigheid, mijn waarde, dat er daarginds, uit dat raam op de vierde verdieping, onder de daklijst, op dezelfde wijze antwoord wordt gegeven.

Brand keek omhoog, en had moeite een kreet van verbazing te smoren.

Raffles had goed gezien: Daar heel hoog knipoogde een wit licht — Nu eens verscheen het — dan weer doofde het — op onregelmatige wijze.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE DIEFSTAL.

Raffles had zijn slappen hoed afgenomen, ontstak in den bol zijn electriche zaklamp, zoodat het licht van het huis af onmogelijk kon worden gezien, en raadpleegde zijn horloge.

Het was precies een uur in den nacht.

Hij doofde zijn lamp snel weer, en toen keken beide mannen eenige oogenblikken zwijgend naar dat zonderlinge lichtspel naar boven. Geen van beiden konden zij de beteekenis van die seinen begrijpen.

En eensklaps hield het op, na verloop van nog geen vijf minuten.

De twee mannen wachtten zwijgend nog eenigen tijd, maar het bleef pikdonker.

Toen hoorden zij opeens, nauwelijks verneembaar boven het geraas van den bulderenden storm uit een gerucht als van een motor. Het stierf snel weg.

— Hoe langer hoe fraaier ! mompelde Brand! Wat kan dat alles toch te beteekenen hebben ?

— Ik weet het niet Brand. Maar dit eene weet ik heel zeker — Het zou dwaasheid zijn, nog dezen nacht onze kleine onderneming te willen voortzetten. Het is mij wel een weinig te onrustig in dit huis. Misschien zal het zelfs moeite kosten, weer ongemerkt binnen te komen.

Brand deed juist zijn mond open om te antwoorden, toen er al weer een verandering van tooneel plaats greep.

Er werd weer een lichtschijnsel achter een der vensters zichtbaar, maar thans was het veel minder helder, en ook bleef het niet op dezelfde plaats.

Het bewoog zich voort langs eenige ramen op de derde verdieping, verdween toen, bleef eenige minuten weg en werd toen nog heel even zichtbaar voor een lager gelegen raam.

Geleidelijk nam het af in kracht, alsof iemand die een blaker of lamp droeg, zich van het verster verwijderde, en toen verdween het voor goed, en alles viel terug in de duisternis.

De beide mannen bleven dicht naast elkander nog eenige minuten wachten en daarop voelde Brand zich weer bij den arm vatten, en meetrekken, door het park heen, en lang een omweg weer naar de achterdeur.

Daar wachtte hen een zeer onaangename verrassing. Raffles wist zeker dat hij de deur open had gelaten, dat wil zeggen dat hij den sleutel niet weer in het slot had omgedraaid, zoodat zij bij het terugkeeren gemakkelijk met de klink zou zijn te openen.

Raffles had dit gedaan met het oog op een mogelijken overval, voor hij er in geslaagd zou zijn, den voet van den muur te bereiken, en ook, om te doen gelooven aan inbrekers, die van buiten het huis waren gekomen en ook langs denzelfden weg weer waren teruggekeerd.

En nu was die deur dicht !

Het was duidelijk dat iemand binnenshuis den sleutel weer in het slot had omgedraaid. Dat kon pas kort geleden zijn, op zijn hoogst een kwartier.

Brand, die niet begreep wat er gaande was, vroeg heel zacht :

— Wat is er ? Waarop wacht je om naar

binnen te gaan ?

— Ik wacht dat een goede fee die deur weer voor mij opent. Brand, of wel op een goeden inval, om haar spoedig en geruischloos te forceeren. Je moet weten dat ze dicht is !

Brand maakte een gebaar van schrik. Dat was inderdaad een heel onaangename toestand. Zeker, zij hadden nog volstrekt geen strafbare daad gepleegd, maar intusschen geloofde iedereen dat zij rustig op hun kamer waren, en een ontmoeting met den houtvester, die misschien nog laat op stroopers uit was, kon de lastigste gevolgen hebben.

Raffles zag dit natuulijk ook in, en dus nam hij aanstonds krachtig en afdoende maatregelen. Hij moest in ieder geval zoo snel mogelijk binnens huis trachten te komen.

Reeds had hij de tasch met fijne instrumenten geopend, en begon aan het slot te werken. Het was een geluk dat hij het door en door kende, en ook werd hij niet gehinderd door de aanwezigheid van een alarmsignaal.

Tien minuten later opende hij heel langzaam de deur.

Brand haalde verlicht adem.

Boven het geluid van den steeds in kracht toenemenden storm uit meende hij telkens schrik-aanjagende geruchten te hooren — het blaffen van een hond, het schreeuwen van een luide, bevelende stem, en eens zelfs de klank van een ver schot.

Hij was blij dat hij weer veilig binnen stond, en wilde juist beginnen de trappen te beklimmen die naar zijn kamer voerde, toen hij een hand op zijn schouder voelde.

Met een gebaar van schrik wendde hij zich om gereed om zich te verdedigen, toen hij de ironische stem van Raffles hoorde, die tot hem fluisterde :

— Het spijt mij dat ik je moet tegenhouden, Brand, maar je schijnt een kleinigheid te hebben vergeten.

— Wat kan dat zijn ?

— Oh, niets anders, dan dat je verondersteld wordt, deze nacht op ons eigen landgoed te zijn !

— Dat is waar ook — hoe kon ik dat vergeten zeide Brand met een zucht. Het is niet erg aangenaam, maar dan zal er niets anders overblijven, dan in den ongestvrijen, duisteren nacht weer naar buiten te gaan !

— Wij hebben wel moeilijker dingen gedaan, Brand! Neem je motorfiets, en die zal je ondanks den storm wel een veilig eind weegs brengen ! Voor van nacht moeten wij het in ieder geval opgeven. Er gebeuren hier wat al te zonder-

linge zaken in dit huis ! Wij moeten — — —

Hij hield plotseling op. Zijn uiterst fijn gehoor had ergens het zachte kraken van een traprede gehoord.

Bijna een volle minuut later klonk het nog eens, zachter nu en toen was alles weer stil.

Brand fluisterde bijna onhoorbaar :

— Wat was er ? Heb je iets gehoord ?

— Het kraken van de trap ! Er werd ergens geloopt ! Nu is het weer stil. Ik zou wel eens willen weten wat dat alles te beduiden heeft. Nu, morgen zijn wij misschien wijzer ! Maak nu dat je wekomt, en kom morgen in den loop van den middag of even voor de lunch weer terug. Wij moeten het uitstellen tot een volgenden keer. Maar ik neem het die onbekende seingasten zeer kwalijk, dat zij mij in mijn werk belemmerd hebben. Tot ziens Brand ! Ga deze deur maar weer uit, ik zal ze echter achter je sluiten.

In de duisternis gaven de twee vrienden elkander de hand, nogmaals draaide de sleutel om in het slot, en Raffles sloop onhoorbaar naar zijn kamer, die hij veilig bereikte, en keek, voor hij het gordijn sloot en licht maakte nog eens naar buiten.

De zee was woelig. Vaag kon men de witte toppen der hooge golven zien. Met woedend geraas beukte de branding de klippen. Van een licht was nergens meer iets te zien. Het was duidelijk dat de motorboot, of wat het dan ook geweest mocht zijn, snel een veilige haven had opgezocht, en gevluht was voor den storm, die de kracht van een orkaan scheen te zullen aannemen.

Toen deed Raffles de gordijnen dicht, ontstak een keine lamp, en niet lang daarna lag hij uitgestrekt op het groote, ouderwetsche bed, in een van de mooiste, oudste kamers van het huis, en dacht nog even na over de zonderlinge gebeurtenissen, die zich dien nacht in het huis hadden afgespeeld. Toen sliep hij in.

Maar den volgenden morgen al heel vroeg werd hij gewekt door een soort van stormloop door de gangen van het prachtige, oude kasteel. Er werd geroepen en geschreeuwd, er klonken bevelen, er werd met deuren gesmeten, en men zou zeggen dat het kasteel eensklaps overvallen was door een vijandelijke bende.

Raffles sprong uit het bed en kleedde zich zoo spoedig mogelijk aan. Een kwartier later wist hij wat er gebeurd was. De juweelen van Mevrouw de Weduwe Podansky, ter waarde van ruim 25 duizend Pond Sterliug, waren dien nacht op een geheimzinnige wijze uit haar

kamer gestolen! De arme vrouw was bijna krankzinnig van smart en woede, en dreigde iedereen die naar haar wilde luisteren met alle straffen des hemels, wanneer zij haar kostbare juweelen niet denzelfden dag zou terugkrijgen.

Het moet gezegd worden, dat de politie ditmaal een bijzonderen ijver aan den dag legde.

Want het was nog geen tien uur in den morgen of zij had wel niet de gestolen juweelen maar dan toch den dief.

Het was Jerry Maloney, de zoon van den rentmeester van de markiezin.

Toen Raffles dit voor het eerst hoorde bevond de arrestant zich in een der cachotten van het kleine politiebureau van Ferryden. Dat was omstreeks tien uur in den morgen. Om elf uur was Brand weer terug, niet zeer in zijn humeur, want hij had over een stikdonkeren weg en in een plasregen met zijn motorfiets naar het naburige Brechin moeten rijden, had daar in een erbarmelijk slecht hotel overnacht, en meende te kunnen voorspellen, dat een heftige verkoudheid hem zeker niet bespaard zou worden.

Maar onmiddellijk werden zijn persoonlijke gevoelens en zijn bezwaren op de vlucht gejaagd door den wervelwind van feiten, die zich tijdens zijn afwezigheid hadden voorgedaan.

Het gelek wel, alsof een soort paniek heerschte op Holderness Hall. De gasten stonden bij kleine troepjes bijeen in de vestibule en haar onmiddellijke nabijheid en bespraken dit geval op een geheimzinnige, fluisterenden toon.

Een paar hunner, die niet tegen dergelijke emoties bestand waren, hadden haastig hunne koffers gepakt, en waren zonder veel omslag verdwenen.

Mevrouw de Weduwe Podansky liep nog altijd jammerend heen en weer, waarbij het groote huis nog te klein scheen te zijn. zwaaide met haar dikke armen, en dreigde met de vreeselijkste wraakneming, als die juweelen niet terechtkwamen.

Haar dochter liep stil en bleek rond, en liet zich maar heel weinig zien. Zij was zoeven door de politie ondervraagd, en het verhoor scheen haar sterk te hebben aangegrepen.

Wat Markiezin Constance betreft — zij was in den zevenden hemel! Iets dergelijks was haar nog nooit overkomen! Ja, bijna speet het haar, dat zij niet zelf het slachtoffer was geweest! Welk een romantisch geval! Welk een opzien zou dat alles baren! Voor 25 duizend

Pond Sterling aan juweelen gestolen, in haar huis!

Zij maakte zich geen oogenblik ongerust, dat die juweelen niet zouden worden hervonden, nu men den dief had. Die jonge snaak, van wien het haar intusschen wel verwonderde, dat hij zooiets kon doen, zou wel spoedig bekennen.

Nu, die voorspelling kwam dan ook uit.

Maloney bekende den diefstal volmondig! Hij was met een valschen sleutel de slaapkamer binnengedrongen van Elena, grenzend aan dat van haar moeder, en door de tusschendeur het slaapvertrek van de Poolse officiers-weduwe. Het meisje was rustig blijven doorslapen. Hij had spoedig het kistje met juweelen ontdekt, en het met zich meegenomen. Ook de oude dame was kalm blijven doorslapen. Maar waar hij den gestolen schat gelaten had — dat wilde hij tot geen prijs verraden, en toen Mevrouw Podansky dit hoorde, dreigde zij een oogenblik te zullen stikken.

De vader van den dief, zoo werd er gefluisterd, was er slecht aan toe. De brave oude Maloney was de eerlijkheid zelf, had Mevrouw de Markiezin bijna een menschenleeftijd trouw gediend, en rukte zich de haren uit het hoofd over den zwaren misstap van zijn zoon.

Precies om twaalf uur verscheen het parket, en met het parket ook de arrestant, teneinde geconfronteerd te worden met het slachtoffer en uiteen te zetten, hoe de zaak zich had toegedragen.

Twee krachtige agenten waren er noodig, om Mevrouw Podansky vast te houden, die zich aanstonds op den jongen juweelendief wilde werpen. Een aantal gasten waren bij dit pijnlijke tooneel aanwezig geweest, waaronder ook Raffles en Brand, die met begrijpelijke aandacht den gang van zaken volgden.

Harry Maloney was zeer bleek, maar hij zag er vastberaden uit, en zijn lippen waren dicht opeengeklemd, toen hij tusschen twee agenten werd binnengebracht, en spoedig daarop naar boven moest gaan, naar de beide kamers van moeder en dochter, die het tooneel van den roof waren geweest.

De officier van justitie, een klein, knorrig en kort aangebonden man begon onmiddellijk nadat Maloney was binnengebracht:

— Vertel nu maar spoedig hoe het gegaan is, en vertel dan waar je het goedje hebt gelaten. Je bent nu al op den goeden weg, door de daad te bekennen.

— Ik heb immers al gezegd! antwoordde Maloney tusschen de tanden. Ik ben met een

valschen sleutel deze kamer binnengekomen —

— Hoe kwam je aan dien sleutel ?

— Dien had ik toevallig! Er zijn veel dubbele sleutels van de kamers in dit huis. 's Winters treed ik wel op als huisbewaker op, en ik weet er dus alles van.

— Hoe laat was het toen je hier binnendrong ?

De jonge man aarzelde slechts een oogenblik, en antwoordde toen :

— Het zal ongeveer half twee zijn geweest, misschien iets later, in geen geval vroeger.

— Bleef de jonge dame slapen ?

— Ja. Ik liep op vilten zolen. De tusschendeur stond open, alles ging heel snel in zijn werk. De oude vrouw snurkte als een os, met Uw welnemen. Zij zou ook niet wakker geworden zijn, ook al had ik veel meer leven gemaakt.

De rechter van instructie was de slaapkamer van de oude dame binnengetreten, waartoe hij de tusschendeur moest openen, en haalde dadelijk met een vies gezicht den neus op.

— Wat is het hier voor een zonderlinge lucht ?

Niemand gaf antwoord.

De officier wendde zich met een streng gelaat tot Maloney en vroeg :

— Waarom zeg je dat ze rustig bleef doorslapen! Je hebt gas gebruikt, je hebt haar bedwelmd ?

— Neen! antwoordde de jonge man kortaf. Ze sliep vast!

— Nu, wij zullen zien! Wat deed je toen je het kistje had ?

— Ik ging langs denzelfden weg weer terug.

— En de jonge dame bleef maar altijd slapen ?

— Ja.

— Merkwaardig! Nu, ook dat zullen we wel nader onderzoeken!

Slechts een paar gasten waren mee naar boven geslopen, en waren op de gang getuige van dit kort verhoor.

Die twee gasten waren Raffles en Brand. Zij maakten zich uit de voeten zoodra de kleine optocht van gerechtspersonen en de agenten met hun arrestant den terugweg weer ging aanvaarden, en zoodra zij samen ergens alleen waren, barstte Brand los :

— Wat heeft dat alles toch in 's hemelsnaam te beduiden? Is die jongen gek, of kan hij niet meer op een horloge zien? Hij zegt dat hij om half twee den diefstal pleegde, en dat is volkomen onmogelijk, want het was wel twee uren vroeger, toen wij hier

geheimzinnige lichten zagen.

— Zoo Brand, is dat jou ook opgevallen? vroeg Raffles met een glimlach. Ja, er geschieden hier zeer vreemde dingen! Het is duidelijk, dat die knaap liegt, in de meening, dat hij dat ongestraft kan doen, omdat toch niemand hem gezien of gehoord heeft! Waarom doet hij dat? Het is maar de vraag, om dit te ontdekken, Brand — en dan hebben wij ook den waren dief!

— Je gelooft dus niet dat hij het deed? vroeg Brand op levendigen toon.

— Ik ben er zeker van! Gelegenheidsdieven maken geen gebuik van gas — en dat schijnt hier toch wel degelijk gebruikt te zijn!

— Maar voor den drommel — waarom neemt hij dan de schuld op zich, vroeg Brand in de hoogste verbazing? Wie wil hij sparen?

— Die daar! antwoordde Raffles kortaf.

Brand wendde zich naar het openstaande raam. Elena liep daar langs een der prachtige grasvelden langzaam voorbij, bleek, en met gebogen hoofd. Een oogenblik daarna was ze weer uit het gezicht verdwenen. Brand bedwong met moeite een kreet van ongeloof, en zei zacht:

— Wat is dat nu? Je wilt toch niet zeggen dat dat meisje haar eigen moeder zou hebben bestolen?

Raffles schudde het hoofd en antwoordde :

— Neen, Brand, dat niet. Het is iets anders. Het verwondert me dat je het zelf niet aanstonds begrijpt. Misschien zal het verhoor je wel op den goeden weg helpen.

— Welk verhoor? Wat valt er nog te verhooren? De jongen heeft bekend — dat moet toch voor den officier voldoende zijn!

— Het zou hoogstens voldoende voor den rechter kunnen zijn, Brand! Het parket heeft de taak, alle feiten vast te stellen. En die zijn nog lang niet vastgesteld — want hij weigert te zeggen waar die juweelen zijn! Dat is ook niets verwonderlijk, want de goede jongen weet het niet. De ware dieven kwamen pas nadat hij weg was! Dit alles is voor mij vrij duidelijk. De juweelen hadden waarschijnlijk moeten worden weggebracht aan boord van de wachtende motorboot, en dat zou ook zeker gebeurd zijn, wanneer er maar niet zulk een holle zee had gestaan, die een verkeer met de kust volkomen onmogelijk maakte.

— Maar — in dat geval zou dus de kans bestaan, die juweelen te achterhalen!

— Een geringe kans Brand! Want het stormt nog hard, maar het is duidelijk dat er verandering van weer op komst is. In elk geval zullen wij

een oogje in het zeil houden. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als er letterlijk voor mijn neus zulke kostbare steenen werden geakaapt.

— Zouden alle gasten ondervraagd worden ?

— Welneen ! Maar wij zullen zorgen, Brand, bij degenen te zijn, die „iets gehoord en iets

gezien” hebben !

— Wees voorzichtig ! zeide Brand verschrikt. Dat zou ons kunnen opbreken !

— Maak je maar niet ongerust — ik zal mijn antwoorden goed weten te kiezen !

▲

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op

▼

HOOFDSTUK IV.

HET VERHOOR.

Niet zonder veel moeite was de officier er tenslotte in geslaagd, eenige orde te scheppen in den chaos!

Een der groote kamers werd bestemd voor het verhoor van de weinige getuigen, van het slachtoffer, van de vrouw des huizes, en van den arrestant.

De officier zat achter een leeggemaakte tafel, aan zijn rechter hand zat de schrijver, die eigenlijk de „tikker” moest heeten, daar hij werkte met behulp van een draagbare schrijfmachine, en aan zijn linkerhand was de substituut gezeten, een zwaarlijvig, kortademig en dik mannetje met een bleek, breed gezicht en een hoornen lorgnet op een zeer klein, glimmend neusje.

Er waren wat stoelen klaargezet voor de getuigen, en er waren vier agenten aanwezig, waarvan er twee benoodigd waren ter kalmeering van de bestolene, die in vier talen heftig haar smart en haar toorn tot uiting bracht.

De officier zette zijn zwaarste stem op, en bulderde tenslotte wanhopig:

— Ik zal U nu vriendelijk moeten verzoeken, Mevrouw — eh — hoe is de naam ook — mevrouw Pararewsky....

— Mijn naam is Podansky! riep de bestolene dame heftig.

— Nu, dan verzoek ik U vriendelijk, mevrouw Podansky, om nu eens eindelijk op te houden met die jammerklachten, die de zaak niet verder brengen — integendeel! Ik verzoek U alleen maar zoodra Uw tijd daartoe gekomen is, mij rustig en duidelijk antwoord te geven op de vragen, die ik U zal stellen.

— Wat valt er nog te vragen? Laat die schurk zeggen waar hij mijn kostbaarheden verstopt heeft, stop hem zelf voor vijf jaren in de gevangenis, en alles is in orde!

De officier haalde de schouders op over zulk een gemis aan het elementairste begrip van een justitioneel onderzoek, en zei luid:

— Daartoe kunnen wij alle een maar komen, wanneer alles ordelijk en volgens de voorschriften in zijn werk gaat! Wij zullen dus met U beginnen als U het goed vindt!

De corpulente officiersweduwe barstte in een hysterisch lachen uit, en kermde:

— Of ik het goed vind! Ik zou het voldoende vinden, als die dief wilde zeggen, waar hij mijn juweelen heeft verborgen!

De officier gaf zulk een harden slag met zijn vuist op tafel, dat zelfs Mevrouw Podansky ervan schrikte, ee een oogenblik zweeg. Daarop begon hij:

— Waar stond het kistje juweelen?

— In een muurkast!

— Was die afgesloten?

— Natuurlijk!

— Waar was de sleutel?

— Onder mijn hoofdkussen!

— En U heeft er niets van gemerkt, dat die werd weggenomen?

— Niets! En dat zoudt U ook niet gedaan hebben, als ze U bedwelmd hadden! Ik heb er nog barstende hoofdpijn van!

De scherpe oogen van den officier gingen voor een kort oogenblik naar Harry Maloney, die zwijgend en bleek op zijn stoel zat, en toen vroeg hij weer:

— Er is dus een bedwelmend middel op U toegepast.

— Dat zeg ik U immers!

— Kan de arrestant geweten hebben, dat u zooveel juweelen bezat?

— Als hij tenminste oogen in zijn hoofd heeft! antwoordde Mevrouw Podansky norsch. Ik droeg ze dikwijls genoeg!

— U schat de waarde op — — — ?

— Op minstens 25 duizend Pond en dan tæxer ik ze laag! Als hij maar wilde zeggen, waar ze zijn!

— Dat zal hij misschien nog wel doen, Mevrouw! trachtte de officier haar te sussen! Wanneer vermiste U ze?

— Vanmorgen om acht uur toen ik wakker werd, en de deur van de muurkast zag openstaan

— Was Uw raam gesloten?

— Potdicht!

— De tusschendeur?

— Ook dicht!

— Wat deed U, nadat U den diefstal ontdekte?

— Schreeuwen, tot ik er schor van werd

— Geloof U dat deze jonge man den diefstal gepleegd kan hebben?

— Als hij het toch zelf bekend!

De schrijfmachine ratelde, en de officier tikte een tijdlang met zijn zilveren potlood op het tafelblad, terwijl de substituut met een diepbedroefd gelaat de dikke, ronde glazen van zijn lorgnet oppoetste.

Toen gingen de zwarte oogen van den officier den kleinen kring van getuigen rond, om zich tenslotte te vestigen op Maloney, die somber voor zich uitstaarde.

— Sta eens op, Maloney, en geef duidelijk antwoord op mijn vragen! Hoe kwam je het huis binnen?

— Door een zijdeur die ik ken! Ook daarvan heb ik een sleutel.

— Je ging toen naar boven en opende met een tweeden, valschen sleutel de deur van mejuffrouw Elena's kamer, niet waar?

— Ja, dat deed ik!

— Dat zal hem moeilijk genoeg zijn gevallen, mijnheer de officier, want die deur heeft van binnen een knip!

Verbaasd gingen de oogen van den officier weer in het rond, en toen vroeg hij ongeduldig:

— Wie zei dat?

— Ik nam die vrijheid, mijnheer de officier!

Het was graaf Palmhurst, die gesproken had.

— Er werd U eigenlijk niets gevraagd. Mijnheer, maar nu U meer van de zaak schijnt te weten — — —

— Ik weet er volstrekt niets van, hernam Raffles kalm, en constateer alleen maar een feit, dat anders misschien aan de aandacht zou ontsnappen!

— Hoe is Uw naam?

— Ik ben graaf Palmhurst!

— Is U een van de logeergasten?

— Sedert ongeveer drie dagen!

— Wat bedoelt U eigenlijk met Uw opmerking?

— Wel — niets bijzonders! Ik wilde er alleen maar het licht op laten vallen, dat alle valsche sleutels ter wereld niets helpen, wanneer een deur een stevige knip heeft! Maar natuurlijk — indien dit voorwerp van binnen uit teruggeschoven wordt — — —

Het bleef een oogenblikje zeer stil.

Er waren twee vrouwen in dat vertrek, jong nog, op wie deze eenvoudige mededeeling een zeer sterken indruk scheen te maken. Dat waren Elena Podansky, en Phillis, de dochter van markiezin Constance.

De eerste was eerst vuurrood, toen doodsbleek geworden, en staarde Raffles aan met oogen, die niet bepaald van vriendschap spraken. Het

gezichtje van Phillis was smartelijk vertrokken, en ze keek den beklagde aan met een mengeling van verwijt, en diepe droefheid.

Jerry Maloney had een beweging van woede gemaakt, en keek Raffles met samengeknepen lippen en gerimpeld voorhoofd aan.

De officier wachtte er zich wel voor, ook maar een woord te zeggen. Hij kende bij ervaring de waarde van het „psychologisch moment” en hij begreep, als een goed vakman, dat de zaak een onverwachte wending ging nemen, en dat er nu nog wel meer zou loskomen.

En dat geschiedde dan ook, maar waarschijnlijk niet op de wijze, die hij verwacht en gehoopt had.

Het was de stem van Elena, die sprak, rustig en afgemeten:

— Ik schuif anders steeds de knip voor mijn slaapkamerdeur, maar gister avond heb ik het toevallig vergeten.

Er ging als het ware een zucht door degenen die daar in die kamer waren, maar de officier zei streng, en een beetje ironisch:

— Dat is een toevallige nalatigheid, Miss, die Mevrouw Uw mama duur te staan kankomen. Nu, wij nemen dus aan, dat de valsche sleutel juist gisteren goed van pas kwam. Het toeval is dit jonge mensch wel zeer te stude gekomen! Misschien was hij goed op de hoogte van deze nalatigheid?

Er klonk zooveel spot en achterdocht in de woorden van den officier, dat Jerry woedend opstootte:

— Ik ontzeg U het recht, mijnheer de officier, toespelingen van welken aard ook te maken! En U moet mij gelooven! Ik had al lang te voren het plan van de berooving opgemaakt! Natuurlijk wist ik ook van dien knip af — maar — ik wachtte de gunstige gelegenheid af — — — ik had al eens vroeger geprobeerd, tot driemaal toe — — maar toen vond ik de deur dicht, en durfde niet verder gaan.

Weer bleef het stil. De officier had zich achterover in zijn stoel geworpen, speelde schijnbaar achteloos met zijn zilveren potlood, maar keek over zijn goudomrande bril heen, met zijn scherpe oogen beurtelings naar Elena, naar Jerry en naar dien zonderlingen graaf Palmhurst, die zich ongevraagd in de zaak had gemengd.

Er ging blijkbaar iets in hem om, dat hij rustig tot rijpheid wilde laten komen.

Het werd nu wel duidelijk voor hem, dat er aan dezen diamantenroof heel wat meer vast

zat, dan hij eerst vermoedde.

Hij legde het potlood eensklaps naast zich neer, en begon weer, met zijn doordringende stem, maar die lang niet meer zoo streng klonk :

— Vertel mij eens, Mijnheer Malloney — hoe bereidde U eigenlijk het gas, waarmede Mevrouw Podansky bedwelmde werd ?

— Dat had ik — dat liet ik — ik heb dat zelf gemaakt !

— Maloney stotterde, en voor een kort oogenblik gingen zijn blikken als smeekend naar Elena, die daar strak en bleek neerzat, de mooie handen in den schoot gevouwen.

— Wat was het voor een soort gas ? Ging de officier meedoogenloos voort.

— Het was lichtgas — dat ik in een kleine cylinder bij mij droeg !

Er verscheen een merkwaardige glimlach op het gelaat van den officier — half van medelijden half van spot.

— Wij zullen dat aanstonds wel eens verder bekijken ! zeide hij langzaam. Vertel mij eens, mijnheer Maloney — is U van nacht gezien ?

— Ja ! antwoordde de jonge man kortaf.

— Zou U bekend hebben als dat niet het geval was ?

— Natuurlijk niet ! antwoordde Maloney ruw. Dan zou ik aan den haal zijn gegaan !

— Wie was degen die U zag ?

— Het kamermeisje !

— Wanneer is dat geweest ?

— Onmiddellijk na den diefstal !

— Laat dat kamermeisje eens hier komen ! riep de officier, en zijn stem had weer een harden klank.

Een mooi, en blijkbaar alles behalve verlegen kamerkatje in een koket, zwart costuum-pje trad onbeschroomd naar voren, zich blijkbaar wel bewust van haar gewichtigheid.

— Je naam ? begon de officier.

— Carry, Mijnheer, Carry Hoover.

De beklagde zegt, dat U hem gezien heeft. Is dat waar ?

— Hij zou het moeilijk kunnen ontkennen, zei het meisje vinnig, en uit haar donkere oogen schoot een vijandigen blik naar Maloney, die de armen over elkaar had geslagen.

— Hij zag jou dus ook ?

— Heel goed !

— Het licht brandde dus nog ?

— Neen, natuurlijk niet.

— Hoe konden jullie elkander dan in de duisternis herkennen ?

— Hij had een zaklantaarn bij zich, en ik een kandelaar !

— De beklagde zegt, dat het even na den diefstal is geweest ! Dat wil dus zeggen om een uur of half twee ?

— Half twee ? herhaalde het meisje verbaasd. Hoe zoo ? Het was nauwelijks twaalf uur !

— Dat kan niet, de beklagde heeft gezegd, dat het op zijn vroegst half twee was !

— Ik kan mij wel vergist hebben ! bromde Maloney. Wat doet het uur er ook toe ? Wat heeft dit heel verhoor eigenlijk te beduiden ? Ik beken immers ! Maak er dan een einde aan !

Zijn stem was steeds driftiger en heftiger geworden. Zijn oogen schoten nu vuur, en hij maakte een wild gebaar.

De officier nam hem met een onderzoekenden blik eens op, en zei toen rustig :

— Misschien komen er nog wel meer vergissingen aan den dag, Mijnheer Maloney !

Op dat oogenblik trok Brand Raffles even aan den mouw en fluisterde heel zacht :

— Dat geheimzinnige schijnsel achter de vensters is dus opgelost ! Het kamerkatje was op de wandeling ! Maar wat deed zij op ? Wat beteekende die ommegang ?

— Misschien zullen wij dat uit haar eigen mond te hooren krijgen, Brand, antwoordde Raffles, voor wien geen enkel woord, geen enkele intonatie verloren was gegaan.

— Zou zij het zijn geweest, die de seinen gaf ?

— Zeer waarschijnlijk niet ! En in elk geval kan zij het niet met een blaker hebben gedaan !

Maar daar klonk de stem van den officier al weder :

— Wat deed je eigenlijk om dien tijd van den nacht op de gangen ?

— Ik dat dacht ik iets had gehoord op de zolderverdieping, mijnheer ! Ik ben niet bang uitgevallen, ik ging eens kijken, en ik heb zelfs op de deur geklopt van den butler. Maar die had niets gehoord, of gezien, ik zelf zag ook niets, en toen ben ik naar beneden gegaan, om te kijken of daar alles in orde was.

— Hoe bedoel je dat ?

— Om te kijken of de deuren gesloten waren !

— En dus vond je de zijdeur waarschijnlijk open ?

— Niet de zijdeur — maar de achterdeur, naast de keuken !

Raffles en Brand keken elkander veelbetekenend aan.

De officier echter keek naar Maloney, en vroeg :

— Hoe zit dat, Maloney ? Al weer een ver-

gissing? Je kwam immers door een zijdeur en niet door de keukendeur binnen?

— Ik weet het niet zoo nauwkeurig meer! antwoordde de gevraagde norsch. Laat de comédie nu toch uit zijn!

— Wat deed je toen verder? vroeg de officier, opgewekt met zijn potlood spelend.

— Wel, ik sloot natuurlijk die deur weer, en ik ging naar bed. Maar op mijn weg van boven naar beneden had ik hem gezien!

— Je bedoelt mijnheer Maloney? vroeg de officier scherp?

— Nu dan — Mijnheer Maloney! antwoordde het meisje, met een minachtend schouderophalen. Hij stond bij de deur van de kamer van die dame daar, en hij scheen verschrikkelijk in de war te zijn.

— Had je den indruk dat hij er uitkwam of dat hij er binnen wilde gaan?

— Dat kan ik onmogelijk zeggen.

— Zijn er nog woorden tusschen jullie gewisseld?

— Volstrekt niet!

— Ze liegt! riep Maloney woedend. Ze siste mij in het voorbijgaan toe — och, het komt er ook niet op aan!

— Denk er om Maloney — in deze zaak komt alles op kleinigheden aan! waarschuwde de officier hem. Je hebt je in je drift versproken. Wees nu verstandig, en deel mij mede wat zij zei!

— Zij zei: „Dat zal je opbreken”.

Weer bleef het stil. Het kamermeisje was van kleur verschoten, en keek Maloney vol haat aan. De officier had de lippen gespist, alsof hij een deuntje wilde gaan fluiten. Phillis had voor een kort oogenblikje de oogen met een hand bedekt, en toen zij die hand weer wegnam was zij bleeker dan ooit.

En weer begon de rustige stem van den officier:

— Er schijnt iets te zijn, tusschen die jonge dame en jou, Maloney, dat — nu, dat wij nog wel eens nader zullen onderzoeken! Begrijp ik het dus goed, dan heb je maar bekend, omdat je om zoo te zeggen toch op heeterdaad betrapt was door dat meisje — dat je niet al te goed gezind schijnt te zijn?

— Zoo is het!

— Dacht je aan een diefstal, Carry Hoover?

— Heelemaal niet! Ik dacht aan heel iets anders!

— Beken je dat jij die woorden hebt gesproken?

— Het is wel mogelijk! antwoordde het

meisje onverschillig.

— Je hebt dus een hekel aan mijnheer Maloney?

— Wij zijn geen vrienden! antwoordde het meisje dof.

— Dat moet wel — want jij bent het, die de politie het eerst op 't spoor hebt gebracht, toen je van den diefstal hoorde!

— Was dat soms niet mijn plicht? vroeg het meisje op schellen toon.

— Natuurlijk! antwoordde de officier kortaf. Maar nu iets anders. Dokter, mag ik U verzoeken, even hier te komen?

Zooeven was de deur van het vertrek opengegaan, en een klein, grijs heertje was binnentreden, met zijn hoed in de hand, en op zijn teenen loopend, alsof hij zich in een kerk bevond.

Hij kwam nu naderbij, naar alle richtingen schutterig buigend, totdat hij voor de tafel stond.

— U heeft zooeven de kamer nog eens onderzocht, en ook het beddegoed, zooals ik U had laten verzoeken?

— Ja, dat is gebeurd mijnheer! antwoordde het kleine, grijze heertje.

— Van welken aard acht U het gebruikte gas? vroeg de officier, met den blik op Maloney gevestigd?

— Gas? herhaalde de dokter, terwijl hij met een wild gebaar naar zijn grooten, dunnen neus greep. Wie spreekt er van gas? Het was heel gewone chloroform, en er is nog al gul mee omgesprongen ook! Ik vond er sporen van op het hoofdkussen. De dame in kwestie moet van een sterke constitutie zijn, want de gebruikte hoeveelheid moet wel voldoende zijn geweest, om een os te bedwelmen — ik hoop dat ik niemand met dit woord beleedig.

De officier keek schuins naar den verdachte, en zei toen langzaam:

— De zooveelste vergissing, Maloney! het begint opvallend te worden! Geen gas, maar chloroform. Welk belang had je er bij, op zoo'n onbeduidend punt te liegen?

Maloney gaf geen antwoord, maar stond daar zwijgend, de lippen op elkander gedrukt, en toen klonk eensklaps een hartstochtelijke vrouwenstem, die kreet:

— Houd toch op; martel hem niet langer! Ziet gij dan niet dat hij op het punt staat, te bezwijken?

Het was Phillis, die de woorden had uitgeroepen, de kleine handen in elkander gestrengeld, en bleek als een doode.

Maloney had het hoofd opgeheven, en keek

haar aan, met een blik van smartelijke verbazing — en iets als schuldbesef.

En dan weer de rustige, wat slepende stem van den officier, die zeide :

— Ja, ik geloof, dat wij er maar een einde aan moesten maken. Maloney, je moet zelf inzien, dat je er verkeerd aan doet, ons hier op leugens te tracteeren ! Je hebt bekend, den diefstal te hebben gepleegd. Ga dan nog wat verder, en verhaal ons ook ronduit, en ditmaal zonder zulke vreemde vergissingen te begaan, hoe alles in zijn werk ging.

— Ik heb er niets aan toe te voegen, zeide Maloney dof. Ik drong het vertrek van juffrouw Elena binnen, om de juweelen van haar moeder te stelen, ik bedwelmde haar, en ik nam de juweelen mee. Dit moet U voldoende zijn.

— En je wilt niet zeggen, waar je de steenen gelaten hebt ?

— Neen !

— Dan vrees ik, Maloney, dat het mij nog lang niet genoeg is ! zeide de officier hoofdschuddend, en op een toon van grooten ernst. Je hebt ons bedrogen op het punt van het tijdstip, waarop je den roof pleegde, van de deur waardoor je binnen kwam, van de wijze waarop je de oude dame bedwelmde, en wie weet wat er nog meer aan den dag komt ! En dit zeg ik je — ik zal niet rusten, voor de waarheid, en niets anders dan de waarheid overblijft, na te zijn ontdaan van dien bolster van geheimzinnige leugens, waarin jij haar tracht te verbergen !

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

DE MOTORBOOT KOMT TEN TOONEELE.

Het parket was met een tweetal groote auto's gekomen, en toen het terugkeerde, nam het Malloney voorloopig mee, die zou worden opgesloten in het huis van bewaring te Brechin. tot tijd en wijle een nader onderzoek zou hebben uitgemaakt, in hoeverre hij bij deze geheimzinnige zaak betrokken was.

En het vertrekkende parket liet een Holdernes Hall achter zich, dat letterlijk kookte van opwinding en van tallooze, tegenstrijdige en hartstochtelijke gevoelens.

Men vreesde een kort oogenblik dat de dokter die het onderzoek had ingesteld, ook zijn zorgen zou moeten besteden aan de Poolsche officiersweduwe, die krijschend rondliep, en om haar juweelen schreeuwde, zooals Ritscha II om een paard!

Maar evenmin als de moordenaar-koning zijn paard, dat hem het leven had kunnen redden, kreeg mevrouw Podansky haar juweelen terug.

Het personeel besprak natuurlijk druk het geval, evenals de gasten, die gebleven waren.

Dit alles moest binnenshuis geschieden, wat er stond nog altijd een halve storm, en het weder lokte allesbehalve uit tot wandelingen, of tot tennispartijen.

Onmiddellijk nadat het parket zich verwijderd had, begaven Raffles en Brand zich naar het park, achter het huis gelegen, en ternauwernood waren zij buiten het bereik van ieders stem, of Brand begon op zachten toon:

— Maar Edward, wat kon je bewogen hebben zoo onvoorzichtig tusschen beide te komen, en over dien knip te gaan praten?

— Brand, zelfs John Raffles kan zich wel eens niet bedwingen, en laat zich inderdaad

op gevaarlijke wijze meeslepen door zijn gevoelens.

— Maar — wat bedoelde je er mee?

— Wat ik ermee bedoelde? Ik hoopte, Brand — dat ik een van degenen die daar in de kamer was, kon bewegen, eindelijk de waarheid te zeggen! Maar die persoon scheen daartoe niet sterk genoeg te zijn! Wat Maloney betreft — er kan thans geen schijn van twijfel meer bestaan, of hij is aan den diamantenroof volkomen onschuldig! Wat hij bazelde van de deur, van de knip, van het gas — het was alles van de onnoozelheid van een kind in de boosheid! Die knaap is te romantisch, en dat zal hem nog in het ongeluk storten, vrees ik!

— Maar waarom beticht die kleine feeks van een kamerkatje hem?

— Mijn hemel, Brand — jij zegt dat je in de groote wereld verkeert, je laat je er op voorstaan dat je de menschen zoo goed kent — en je begrijpt dat niet aanstonds? Wel, het is zoo helder als glas, dat de mooie Carry zich aan onzen romanticus heeft willen opdringen en afgewezen werd! Daarop duiden haar woorden, toen ze hem bij toeval ontmoette bij de deur van — een medeminnares!

— Wat zeg je daar? Je gelooft dus —

— Stil, Brand! daar komt onze mooie Elena aan! Laat zij je niet hooren!

— Nog een ding — geloof je dat het waar is wat het meisje zei over haar rondgang door het huis?

— Oh ja, want wat zij hoorde, dat was niets anders dan het gerucht van het venster dat daarboven werd opengemaakt! Dat is het, daarginds! Ik weet het niet wie daar logeerde! Ga dat eens onmiddellijk onderzoeken, Brand —

want uit dat raam werden de seinen gegeven, ik ben er nu zeker van!

— Wij komen toch veel te laat, om de dieven, sie zij ook mogen zijn, op onze beurt te berooven!

— Neen Brand — want de storm heeft de motorboot belet, uit te varen! Ik heb zoeven naar Ferryden getelefonneerd — er ligt daar inderdaad sedert gister avond een zeewaardige motorboot, die daar niet thuis behoort. Wij gaan er zoo spoedig mogelijk heen — maar eerst moet ik weten, wie er gisteren nacht daar boven voor het venster kan hebben gestaan.

Brand snelde heen. En intusschen zette Elena haren weg voort, totdat zij Raffles bereikt had, die heel langzaam, en schijnbaar zonder haar te hebben opgemerkt, bleef voortloopen langs het smalle, met grint bestrooide laantje.

Maar nu moest hij wel stilstaan, want achter hem zei een zachte, wat bevende stem:

— Een oogenblikje, graaf! Wilt U mij een paar minuten toestaan?

— Maar dat spreekt immers vanzelf, mejuffrouw! antwoordde Raffles, met zijn hoffelijkste buiging. Kan ik U met het een of ander van dienst zijn?

— Dat geloof ik haast niet! Diensten neem ik maar zelden aan! Maar gij zoudt mij een opheldering kunnen geven, die U mij zelfs min of meer verschuldigd is?

— Een opheldering? vroeg Raffles, uitstekend onnoozelheid voorwendend.

De stem van het meisje klonk scherp, en haar donkere oogen verloren hun fluweelen zachten glans, toen zij zei:

— Gij weet heel goed waarop ik doel! Zonder dat iemand U iets vroeg hebt gij daareven, tijden het verhoor, een opmerking, gemaakt die — die voor mij uiterst pijnlijk moest zijn!

— Aha — wat men zou kunnen noemen het verhaal van de knip! zeide Raffles opgewekt, maar in zijn oogen kwam een uitdrukking, die de vrouw had moeten waarschuwen. Zij echter hoorde alleen den spottenden klank in zijn stem en zei bits:

— Ik moet van U aannemen dat gij een gentleman zijt?

— Dat hoop ik tenminste te zijn, mejuffrouw! antwoordde Raffles koeltjes.

— Hoe kwaamt gij er dan toe, een opmerking te maken, waar iedereen bij was, die mijn naam — in opspraak zou kunnen brengen?

— Hoe moet ik dat verstaan?

— Dat begrijpt gij zelf heel goed! zeide

Elena toornig. Gij wildet zeggen, dat de sleutel op mijn deur onbruikbaar was, tenzij de knip door iemand werd weggeschoven. En wie had dat anders kunnen doen dan ik.

— Natuurlijk — wie had dat anders kunnen doen? herhaalde Raffles, langzaam met het hoofd knikkend.

— Aha — dus gij gelooft werkelijk, dat ik — Mijnheer Maloney heb binnen gelaten?

— Dat geloof ik inderdaad! antwoordde Raffles, en zijn oogen boorden zich nu als dolken in de hare, Luister nu eens goed naar mij, mejuffrouw Elena! Ik ben de laatse, die aan een vrouw het recht zou willen ontzeggen, te doen en te laten wat zij zelf verkiest. Gij zijt aan niemand verbonden, voor zoover ik weet, en — kunt den toegang tot Uw slaapvertrek weigeren of toestaan naar Uw eigen welgevallen, mits — en dit is het kardinale punt — mits geen eerlijk man, die beter verdient, daarvan het slachtoffer wordt! Gij weet natuurlijk even goed als — nu, — laten wij maar zeggen als de officier, die U voorloopig nog wil sparen, dat Harry Maloney de juweelen van Uw moeder niet gestolen heeft.

De stem van het jonge meisje had een sissenden klank, toen zij Raffles toebeet:

— Gij durft heel wat zeggen, graaf!

— Ja, dat erken ik, dat is zoo mijn gewoonte! Omdat ik weet dat de moderne vrouw ook heel wat kan verdragen!

— Gij beschuldigt mij er dus van, dat ik rustig zou hebben toegelaten, dat Harry — dat Mijnheer Maloney den diefstal bekende, zonder hem te hebben gepleegd?

— Ja, dat doe ik! Gij zijt bevreesd dat Uw goede naam in opspraak zal worden gebracht — alsof die er ook maar een greintje op aankwam in vergelijking met de vrijheid, de eer en het geluk van een man! Uw grenzelooze zelfzucht brengt U ertoe, als iets vanzelf sprekends te aanvaarden, wat een daad is van zoo groote edelmoedigheid, als ik die tegenwoordig niet meer durfde verwachten!

— Hij drong er zelf op aan! Hij wilde niet anders! zeide Elena, zenuwachtig met de linten spelend, die van haar schouder afhingen.

— Dan had gij moeten weigeren! Gij had het moeten uitschreeuwen, dat hij loog, dat hij om Uwentwille daar was!

— Ten aanhoore van allen? Van de bedienden? riep het meisje ontzet.

— Ten aanhoore van de geheele wereld, als het moest! antwoordde Raffles streng. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat gij dit zelf niet inziet! Vooral in dezen tijd, nu de op-

vattingen van het vrouwelijk geslacht met betrekking tot wat al of niet geoorloofd is, zoo zeer zijn gewijzigd, en zij de grenzen zelven uiterst ruim trekken!

— En — zijt gij er zelf wel zoo zeker van, graaf, dat hij het niet gedaan heeft? vroeg Elena Raffles strak aanziende.

Hij zelf keek haar met de grootste verwondering aan, en riep:

— Gelooft gij er dan aan? In vollen ernst?

— Wat zou ik dan moeten gelooven? was haar ongeduldig antwoord. Wie moet dan de dief zijn? Het is waar — hij was in mijn kamer — en hij kan heel goed ook in die van mijn moeder zijn geweest!

— Dat wil dus zeggen — gij kunt aannemen, dat Harry slechts liefde heeft voorgewend, alleen met het doel, des te gemakkelijker bij die juweelen te kunnen komen?

— Oh, mannen zijn tegenwoordig tot alles in staat! antwoordde Elena schouderophalend.

— Dit is nog erger dan ik vermoedde! zeide Raffles langzaam, en hij keek haar met zooveel minachting aan, dat zij ineentrok als onder een zweepslag. Dan zal dit geheele voorval hem een reinigend bad zijn, en als hij het verlaat, zal alleen de herinnering bij hem achterblijven, dat hij zijn genegenheid heeft gegeven aan een onwaardige!

— Graaf....! begon Elena, met bliksem in de oogen.

Maar Raffles doorstond rustig haar dreigende blik, en zij was de eerste die de oogen weer neersloeg, een paar woorden mompelde, die onverstaaubar waren, en toen haastig naar het huis terugkeerde.

Zij had echter nog geen tien stappen gedaan, toen Raffles haar inhaalde, en dringend vroeg:

— Zijt gij van plan de waarheid te zeggen — ik bedoel, de reden te noemen, waarom Harry in Uw kamer was?

— Neen! riep zij heftig. Waartoe zou het nu nog dienen? Hij heeft bekend!

— Om U te redden!

— Men zou alleen maar zeggen, dat ik hem bij den diefstal geholpen heb! hernam het meisje driftig. Laat hij doen wat hij wil — ik zeg niets! Misschien — als ik volkomen overtuigd was van zijn onschuld — —

Raffles deed een paar stappen achteruit. Zijn gelaat was strak. Hij zeide geen woord meer, maar wendde zich om, en liep langzaam van het meisje weg.

Bijna een half uur liep hij wat rond in de schaduwrijke, kronkelende laantjes van het

park, toen hij de lichte, snelle schreden van Brand hoorde.

Hij wendde zich om en keek in een opgewonden verbaasd gelaat.

— Wie denk je, dat er in de kamers wonen, waarbij het venster behoort? vroeg Brand reeds in de verte, na zich te hebben overtuigd, dat er niemand in de nabijheid was om te luisteren.

— Burggraaf de la Rochebrune, antwoordde Raffles kalm.

— Je wist het, en je liet mij dat onderzoek instellen? vroeg Brand verwijtend.

— Pardon — ik zei niet dat ik het wist! je vroeg mij alleen maar wat ik dacht! Het is echter een feit, dat ik dien al te schoonen Franschman en zijn bevallige vriendin Sidonie de Chateau Melun zelfs in dit zonderlinge gezelschap heb gewantrouwd van het eerste oogenblik dat ik hen bijeen zag. Het heet, dat zij hier kennis hebben gemaakt, maar daarvoor was hun intimiteit wat al te groot. Zijn zij beiden nog op het kasteel?

— Zij pakken hun koffers! Zij willen nog vanmiddag vertrekken!

— Stond dat vertrek al lang vast?

— Neen, het werd pas van morgen zoo beslist. Zij gaven te kennen, dat zij hun lieve gastvrouw niet langer wilden tot last zijn, in dezen voor haar zoo pijnlijken tijd.

— Buitengewoon tactvol, maar van Franschen kan men ook niet anders verwachten! Zoo, dus zij pakken hun koffers. Nu Brand, dan zij wij, hoop ik, nog niet te laat!

— Je gelooft toch niet dat zij het geroofde bij zich hebben, ik meen in een van hun kamers?

— Dat zou wel wat heel onvoorzichtig zijn! Neen, zij hebben het zeker dadelijk overhandigd aan medeplichtigen, en nu gaan zij zich bij hen voegen, zeer waarschijnlijk aan boord van de motorboot, misschien willen zij oversteken naar Bergen, of anders naar een Belgische of een Hollandsche haven. Zij zullen namelijk niet zoo dwaas zijn, het gestolene te Londen te willen verkoopen! Dat is geen plek om zulke dure stukken zonder gevaar voor ontdekking aan den man te brengen! In Antwerpen of Rotterdam zou dat waarschijnlijk met minder risico kunnen gebeuren. Wij zullen dus ook maar alles voor ons vertrek in gereedheid brengen, Brand!

— Was dat niet Elena, die op je toeliep toen ik wegging?

— Ja. Ik sprak met haar. Voor zoover ik eenig inzicht heb in het vrouwelijk gemoed,

zou ik Harry slechts geluk kunnen wenschen; als zij van hem afzag! Zij zegt dat hij het heel goed kan gedaan hebben, ofschoon ze in haar drift heeft moeten toegeven, dat hij bij haar binnendrong, om geheel andere redenen, dan zich in het bezit te stellen van de kostbaarheden van haar moeder! Het waren veeleer haar eigen schatten, die hem aanlokten. Hij zal er nu wel genoeg van hebben, dunkt mij.

— Wat een domkop, zeide Brand hoofdschuddend, terwijl hij alleen maar wat verder — misschien wat hooger behoeft te kijken. Het is zoo duidelijk als glas, voor iedereen, en alleen maar niet voor hem, dat Phillis, de dochter van zijn broodgeefster hem liefheeft. Wij mannen zijn dikwijls merkwaardig blind! Ze heeft dus geweigerd om iets ten voordeele van Harry te zeggen?

— Zij denkt er niet aan! Want zij kan niet begrijpen, wie dan anders de juweelen kan hebben gestolen! Een scherp mes om dezen band door te snijden, onverbiddelijk, en dan kan alles nog in orde komen! En nu is er genoeg gepraat, Brand, en zullen wij eens handelen! De boot ligt toch nog altijd op dezelfde plaats?

— Dat moet wel zoo zijn, anders zou je chauffeur Henderson ons wel gewaarschuwd hebben! Hij zal er wel goed op hebben gepast.

— Stel je dan aanstonds telefonisch met hem in verbinding, en zeg dat hij zich gereed houdt. Denk er om — wij krijgen waarschijnlijk te doen met zeer gevaarlijke schelmen, die den gestolen buit des-noods met wapengeweld zullen verdedigen.

— Er zijn drie uitstekende geweren aan boord, zeide Brand glimlachend.

— Goed zoo! Zoodra je dit gedaan hebt, begeef je je met den motor naar Ferryden, en neem daar waar, wat er met die verdachte motorboot gebeurt. Tracht na te gaan, hoeveel personen er aan boord zijn.

— Goed. Wat doe jij intusschen?

— Vermoedelijk ga ik eens met Harry praten, in de gevangenis.

— Zouden ze je toelaten?

— Dat denk ik haast wel — Als ik bij voorbeeld Phillis kan overhalen om mij te vergezellen! antwoordde Raffles met een glimlach

— Maar je gelooft toch niet dat hij op zijn verklaring zal terugkomen?

— Wie weet — als ik hem vertel hoe die kleine kat van een Poolsche over hem denkt! Een verstandig man werpt immers geen paalen voor de zwijnen!

— Ik weet zeker dat hij bij zijn oorspronkelijke

verklaring zal blijven, want dat beschouwt hij als zijn plicht tegenover Elena!

— Ik vrees het ook, Brand — maar dan zal ik toch den rechter van instructie eens verzoeken, die jeugdige Poolsche eens lang en grondig te ondervragen! Dan zal tenslotte de waarheid wel voor den dag komen!

— Er is een heel eenvoudig middel, Edward, om die op een andere wijze te doen zegevieren! zeide Brand met een guitig lachje.

— Welke is die manier?

— Wel, wij behoeven slechts de ware daders aan de politie over te leveren!

— Je bedoelt — de beheerders van de diamanten in tweede linie? vroeg Raffles, Brand lachend aanziende.

— Natuurlijk! antwoordde deze verschrikt. Ik bedoel niet ons zelve! En nu ga ik weg om je instructies op te volgen!

En bij deze woorden namen de twee vrienden voorloopig afscheid.

Twee uren daarna had de schoone burggraaf de la Rochebrune afscheid genomen van de markiezin en heel toevallig werd dit voorbeeld slechts weinige minuten later gevolgd door de niet minder schoone Sidonie de Chateau Melun.

Dit paar vereenigde zich weder op het kleine marktplein van Ferryden en begaf zich van daar arm in arm naar de kleine haven, waar een paar tamelijk armoedige motorbootjes voor tochtjes op zee, sloepen, vletten en zeiljollen op en neer deinden, naast hun kleine steigertjes.

De wind was sterk afgenomen, en de dag beloofde een schitterend einde te zullen nemen. De hemel was diep blauw en langzaam dreven er hooge, statige, sneeuw witte wolken voorbij met scherpe randen, die geen regen of storm, maar integendeel nog fraaiër weer aankondigden.

De zon stond vrij hoog boven de kim en het zou nog minstens twee uren helder daglicht zijn.

De lucht was zoo zuiver en klaar, dat nog mijlenver de kleine visschersvaartuigen van Schotten, Denen en Hollanders zichtbaar waren.

De haringvangst was in volle gang. Van Doggersbank af tot ver in het Noorden, bijna bij de Shetlandseilanden vormde zich een keten van loggers, pinken, bommen en treilers, die daar weken zouden blijven liggen voor hunne netten, en de zee zouden schoonvegen.

Het tweetal was de kade bijna teneinde geloopen, en stond eensklaps stil. Toen keek de man de vrouw aan, de vrouw keek terug, en zonder dat er een woord gewisseld werd, renden beiden zoo vlug zij konden verder de kade af, en beklommen, ongeveer halverwege het havenhoofd een soort van uitzichttoren, die daar geplaatst was, en dat eigenlijk de post was van den havenmeester, terwijl hij tevens moest dienen om er de ronde en driekante teenen korven aan op en neer te laten, die den zeeman buitengaats moeten waarschuwen, als het weder dreigt om te loopen, zoodat hij zich moet haasten zijn haven weer op te zoeken.

De man stormde de smalle ijzeren trap op, tot hij den eersten omloop bereikte, en tuurde over de gladde zee.

Een oogenblik daarna stond de vrouw naast hem.

Toen balde de man de vuisten, en knarse-tandde :

— De ellendelingen ! Wij zijn verraden Sidonie ! Daar gaan zij met de vrucht van onzen arbeid !

— Hij wees met uitgestrekte vingers naar een grijs geschilderde motorboot, blijkbaar een snel vaartuig, dat op volle kracht varende koers zette naar het Noorden. Het schip kon ongeveer twee zeemijlen van de kust verwijderd zijn.

De vrouw keek er een oogenblik naar met gloeiende oogen, en siste :

— Bedrogen ! Bestolen ! En wij het meeste, het gevaarlijkste werk gedaan ? Denk je dat we dat toelaten, Raoul ?

— Liever liet ik me dadelijk opknoopen ! zeide de Franschman woest. Kom mede ! Al moest het mij mijn huid kosten, ik ga hen achterna ! Ik had niet zoo dom moeten zijn, hen te ver-

trouwen — Maar wij zullen eens zien, wat een paar goede revolvers en een snelle boot kunnen uitrichten ! Ik zet alles op een kaart — zij zullen zien, wat het beteekent, Raoul Villemin tot vijand te hebben !

De man en de vrouw ijlden weer terug over het havenhoofd.

Vlak bij het begin daarvan troffen zij drie zeelieden aan, die daar wat heen en weer schenen te slenteren, hun pijpje rookend, met de handen in hun zakken.

Villemin monsterde den oudste van die mannen eens goed, en begon toen haastig :

— Wil jij me soms helpen aan een zeewaardige vlugge boot, vriend ?

De man in zijn trui nam langzaam zijn pijp uit zijn mond, en antwoordde bedachtzaam :

— Voor geld kun je alles krijgen, Mosjeu ! Wij hebben een boot, die U desnoods naar Amerika brengt !

— Snel ?

— Zoo snel als een torpedojager !

De oogen van de beide Franschen, toen zij elkander aankeken schitterden.

— De zaak is — begon Villemin weer, ik ben verplicht, een andere boot in te halen. Tot iederen prijs. Je hebt scherpe oogen, denk ik, en kunt haar nog wel zien. Daar die grijze boot !

— De „Zeemeermin” ? vroeg de zeerob.

— Juist !

— Oh, die heb ik met mijn „Zuidster” lang voor zonsondergang ingehaald ! zeide de man met de blauwe trui trots. Daar ligt ze. Wat betaalt U ?

— Vijftig pond, als we haar inhalen voor de duisternis valt.

— Top ! Vlug dan maar ! Ik ben Uw man ! maar boter bij de visch want — je kunt nooit weten wat er op zee al zoo kan gebeuren !

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

---

HOOFDSTUK VI.

ACHTERVOLGING.

De drie zeelieden waren blijkbaar mannen, die wisten wat snel handelen is. Het was duidelijk dat hun schip, een lange, scherp gebouwde, vrij laag op het water liggende motorboot gereed was om onmiddellijk zee te kiezen, zoodra maar een gegadigde zich kwam aanmelden.

Op het lage achterdek kon men de bussen benzine keurig op rijen zien staan. Het schip had een flinke voorkajuit en de koekoek ervan stak maar juist weinig boven het dek uit. De boot had een hoog gangboord teneinde beschermd te zijn tegen stortzeeën.

De geheele vorm van de „Zuidster” wees erop, dat zij, vooral bij een kalme zee, een zeer groote snelheid kon ontwikkelen.

Er was in de geheele haven van Ferryden geen tweede schip aan te wijzen, van welken aard dan ook, dat haar ook maar in de verste verte in snelheid evenaarde.

De trossen waren nauwelijks losgemaakt, de boot stooft nauwelijks voort tusschen de beide havenhoofden, of Villemin wreef zich in de handen, en zei :

— Zij loopt prachtig ! Het is vreemd — ik meende alle booten in de haven te kennen, maar ik heb dit schip nog nooit gezien !

— Best mogelijk, mosjeu ! Wij lagen er nog geen halve dag ! antwoordde de eigenaar van het vaartuig.

— Hoe wil je dat ik je aanspreek ?

— Mijn naam is Brown, mosjeu.

— Nu dan, vriend Brown — ik ben U wel verplicht, nu we onderweg zijn, je een en ander te verklaren, en ik hoop dat je me zult willen helpen ! Ik ben detective !

— Een mooi vak, mosjeu, als je er wat in beteekent ! prees Brown.

— Hier heb je mijn papieren ! Ze zijn wel in het Fransch, maar dit is het zegel van den prefect der Seine !

Villemin had zijn portefeuille uitgehaald, en toonde Brown een officieel stuk, voorzien van een paar zegels.

— Dat zal wel goed zijn ! zeide Brown flegmatiek. Detectives moeten er ook zijn.

En nu is U zeker op een vacantiereisje met Uw vrouw ?

— Dat niet bepaald ! antwoordde Villemin met een zuren glimlach. De zaak is dat ik een paar juweelendieven achterna zit. Zij zijn met hun viere. Franschen allemaal ! Zou je me willen helpen, Brown, om hen te vatten ?

— Daar kunt U donder op zeggen, mosjeu, antwoordde Brown trouwhartig, en hij liet er nog een paar echt Engelsche zeemansuitdrukkingen op volgen, die minder geschikt zijn om te worden weergegeven.

— Natuurlijk willen wij je er voor betalen ! zeide nu de vrouw, die tot dusverre strak naar het grijs geschilderde vaartuig had gekeken, door den kijker, dien zij van den roerganger, een zwaar gebouwden, stoeren zeeman met een van haar liefste lachjes had afgebedeld.

— Dat komt wel in orde dametje ! zeide Brown goedig, met zijn houten pijp wuivend. Ik zal U uw mooie velletje niet over de ooren halen. Wordt er gebakkeleid ?

De vraag kwam tamelijk overwacht, en de Franschman stond een kort oogenblik verbluft, maar toen vroeg hij, half lachend, half ongerust :

— Ik hoop toch dat dat je niet zal afschrikken ?

— Heelemaal niet, mosjeu ! Mijn jongens en ik houden wel van een kloppartijtje bij wijze van afwisseling ! Maar de zaak is — zijn ze goed gewapend ?

— Ze hebben revolvers en geweren !

Brown liet een zacht gefluit hooren, en krabde zich eens achter het oor.

— Dan is het maar een bar gelukkig toeval, mosjeu, dat wij ook geweren hebben meegenomen — om op zeearenden te schieten ! Sommige lui houden daarvan. Voor het gebruik van de geweren wordt natuurlijk extra betaald !

— Dat hindert niets ! zeide de Franschman levendig. Kunnen jullie schieten ?

— Alle drie scherpschutters geweest in den oorlog, mosjeu !

— Prachtig ! juichte Sidonie. Dan zullen zij er van lusten, de schurken !

— Als ik vragen mag — wat is U eigenlijk ?

vroeg Brown, en hij keek van zijn zes voet hoogte een beetje verwonderd neer op dat mooie kleine vrouwtje, dat zoo vechtlustig scheen te zijn.

Voor Sidonie antwoord had kunnen geven, zeide Villemin haastig :

— Zij is mijn helpster ! De Fransche Sûrete maakt tegenwoordig een druk gebruik van vrouwelijke hulpkrachten ! En deze jonge dame zal ons bijstaan, dat verzeker ik jullie !

Gedurende dit gesprek was de „Zuidster” reeds lang buiten de kleine haven, en zette koers naar de open zee, met zulk een snelheid, dat het boegwater in twee fonteinen wel anderhalven meter hoog spoot, en reeds na een kwartier kon zelfs de leek er niet meer aan twijfelen, of het vaartuig liep zienderoogen op de „Zeemeermin” in.

Brown, die de kapitein scheen te zijn, had den kijker uit de kleine handen van de Française genomen, tuurde er nu zelf door naar de grijze motorboot, en vroeg na eenige oogenblikken :

— Als ik vragen mag — weet U soms waar ze heen denken te gaan ? Het lijkt wel alsof ze pal koers zetten naar het Noorden.

De Franschman smoorde een vloek, en antwoordde toen tusschen de tanden :

— Voor zoover ik weet, willen zij naar Bergen gaan ! Zoo heeft men mij tenminste meegedeeld. Hoelang duurt de overtocht schipper ?

— Met schepen als wij hebben op zijn hoogst dertig uren mosjeu ! Maar het ziet er niet naar uit alsof ze oversteken ! Daarvoor houden zij te scherp noordwaarts !

Villemin had zelf een kijker te voorschijn gehaald en bracht die voor het oog. Na er eenige oogenblikken door te hebben gezien, mompelde hij :

— Ik geloof zoowaar dat je gelijk hebt ! Wat zou dat kunnen beteekenen ?

— Als ik zoo vrij mag zijn, om een verklaring te geven, mosjeu, dan zou het kunnen beteekenen, dat zij ons al gezien hebben, en ons misschien voor een politieboot houden ! In elk geval moeten ze hebben gemerkt, dat wij veel sneller loopen dan zij, en nu durven ze het misschien niet op een ontmoeting in volle zee laten aankomen, vooral daar het daar in het Oosten krioelt van de visschersschuiten !

— Maar wat zouden ze volgens jou dan voornemens zijn ? vroeg Villemin ongeduldig !

— Wel, langs de kust houden, en trachten, vlug een Schotsche haven binnen te loopen, voor wij hen te pakken hebben kunnen krijgen !

Weer smoorde de Franschman een vloek, en toen riep hij stampvoetend :

— Maar dat moeten we verhinderen ! Zie je daar kans toe, Brown ? Als ze eenmaal weer in een haven zijn, zal het deksels moeilijk voor me worden, hen in te halen.

— Waarom ? Mij dunkt dat het juist gemakkelijker is, de stations te laten afzetten ! Want ze kunnen ons onmogelijk langer dan tien minuten voor zijn. De dichtstbijzijnde haven is Johnshaven ! Dat is maar een heel klein gat ! Zij zijn ezels, als zij daar trachten te ontkomen ! Maar misschien zullen ze het toch probeeren — en dan heeft U hen bij de vodden, want het is maar een klein nest, en ze zullen daar dadelijk in het oog loopen ! Het is ook maar de vraag, of er juist een trein weggaat !

Villemin beet zich op de lippen, en gromde :

— Snijd hun de weg af als het maar even mogelijk is ! Laat je boot loopen wat ze kan ! Ik ben er niet op gesteld, weer aan land te gaan ! Ik knap het liever op de open zee op !

Brown keek den Franschman een oogenblik met een flauwen glimlach aan, haalde toen zijn sterke schouders op, en zei :

— We zullen dan zien, wat we kunnen doen, Mosjeu ! Allo jongens — laat haar loopen !

De „Zuidster” liep een weinig dichter op de kust aan. De grijze boot deed hetzelfde op gevaar af, aan den grond te loopen, want zij had een veel grootere diepgang, en daarenboven was het laag water.

Eind goed, al goed. Villemin was bij de voor-kajuit neergekniel, zoodat alleen zijn hoofd een weini g boven de koekoek uitstak, en tuurde ingespannen door den kijker, dien hij boven op de kajuit deed rusten. Naast hem, op het smalle kleine trapje, zat de vrouw, en keek al even strak, met oogen die van haat fonkelden, naar die grijze boot, die de verraders droeg, en die zij nu zeker zouden inhalen.

Achter hen bewoog zich rustig, alsof de geheele zaak hem niets aanging, de lange Brown met zijn steenen pijpje tusschen de lippen, en nu en dan over de zee heen kijkend.

De grootste van de drie zeelieden bediende den Sterling-Motor, en men zag maar weinig van hem. Slechts nu en dan stak hij zijn dik rood hoofd boven het dekluk uit, om eens rond te zien.

De jongste van het drietal floot maar een beetje, en liep opgewekt heen en weer, terwijl hij blijkbaar groot belang stelde in het werk van den Franschen detective.

Eens zeide hij, vlak achter hem staande :

— U spreekt onze taal heel goed, mijnheer Vilderman!

Villemin richtte zich verschrikt even om, en zeide toen kortaf:

— Dat brengt mijn beroep mee, man! Zou het nog lang duren?

— Wat?

— Voor wij hen hebben, voor den duivel!

— Nu, binnen een half uur zult U hen wel een paar kogels in hun jasje kunnen schieten! meende de lichtmatroos.

— Ja, maar wacht eens even! kwam Brown nu tusschen beiden. Gaat dat maar zoo? Ik bedoel — die schutterij, hier vlak onder de kust? Heeft U daar verlof toe?

— Natuurlijk heb ik verlof! antwoordde Villemin korzelig. En ik zal er gebruik van maken ook. Ik heb zelfs het recht, naar ik meen, om daarbij je hulp in te roepen!

— Maar U kunt wel eens mis schieten, en die visschers raken.

— Drijf hen weer naar volle zee, dan is daar geen gevaar voor!

— Ze zullen inzien dat ze dan verloren zijn, en tot iederen prijs een haven willen bereiken! meende Brown weder.

— Drijf ze maar eerst van die haven weg — en laat dan je boot wat langzamer loopen, alsof er wat aan je motor mankeert, zij zullen dan denken, dat alles in orde is, en weer zee kiezen!

— Maar dat is een prachtige inval! riep Brown vol bewondering uit. U kent Uw vak, hoor! Nu, dat zullen wij dan hebben! Ze zullen wel aanstonds zien, dat zij Johnshaven toch onmogelijk kunnen bereiken, zonder dat we hun den pas afsnijden, en dus verderop probeeren!

Inderdaad, de „Zuidster” liep op dat oogenblik zoo snel, dat het voor iedereen duidelijk moest zijn, dat de „Zeemeermin” onmogelijk de haven zou kunnen binnen varen, zonder gevaar te loopen, eenvoudig in den grond te worden geboord.

Het duurde dan ook niet lang of het grijze vaartuig wierp opnieuw het roer om, en zocht de open zee op, misschien wel met het voornemen om 't in het uiterste geval op een vuurgevecht te laten aankomen.

En onmiddellijk volgde de „Zuidster” dit voorbeeld.

Men was reeds zoo dicht het aardige havenstadje genaderd, dat ook met het bloote oog duidelijk het spitse kerktorentje te zien was.

Het ging weer zeewaarts, in een grooten boog, die het schuim achter het ranke vaartuig

deed opspatten.

De machine liep uitstekend, en reeds na tien minuten kon men al weer waarnemen, dat de achtervolgers terrein wonden.

Maar Brown was een slimme rot, naar het scheen, en wist uitstekend te manoeuvreeren, zoodat de achtervolgers den indruk moesten krijgen, dat de jagers het wild ongeveer op denzelfden afstand bleven volgen.

Dit moest hen aansporen, voort te gaan op denzelfden weg, dat wil zeggen in de richting van de Noorsche kust.

Voortdurend nam het aantal visschersvaartuigen af, en er kwam een oogenblik dat men met het bloote oog niets anders zag dan de „Zeemeermin”, op een afstand van ongeveer een zeemijl, en twee of drie visschersschuiten, die niet veel meer waren dan stippen.

Het zou nog een uur dag blijven, en op de volle zee waarschijnlijk nog veel langer — licht genoeg tenminste, om er bij te kunnen schieten!

Villemin wendde zich om naar Brown, die door zijn kijker naar de „Zeemeermin” staarde, en maakte de opmerking:

— Jij hebt hier een eigenaardig vaartuig, vriend Brown! Het is zonderling gebouwd! Is het geheel van staal?

— Van top tot teen, mijnheer Villemin!

— Het ziet er uit — ik weet niet waar het mij aan herinnert aan een torpedojager, zou men bijna zeggen! Wat is dat voor een luik?

— Wel, daarmee gaat men naar de groote kajuit onder het dek. Het is hermetisch af te sluiten!

— Aha — als het begint te spoken!

— Zooals gij zegt! Als het begint te spoken! Maar nu is alles nog rustig — en zoo zal het wel eenigen tijd blijven! Nu zal ik haar weer eens vlugger laten loopen, want mij dunkt dat alles afgeloopen moet zijn voor de duisternis valt! Hoeveel mannen zijn er ook weer aan boord?

— Vier! antwoordde Villemin.

— En denkt U die heelemaal alleen te kunnen arresteeren?

Villemin wierp Brown een nijdigen blik toe, en antwoordde toen:

— Je bent wel heel nieuwsgierig! Zij zullen zich niet zoo gemakkelijk laten vangen — en dan schiet ik op hen! En wat er levend overblijft, dat zal ik zeker gevangen nemen!

Brown haalde zijn breede schouders op, riep toen een kort bevel, en met een sprong als het ware schoot de „Zuidster” weer door de golven.

Geen vijf minuten later was de afstand tot

op een kabelngte verminderd.

En toen zagen de achtervolgden blijkbaar pas de ware beteekenis in van de toegepaste krijgslist! Wel verre van een panne te hebben, werkte die dekselsche motor beter dan ooit!

De juweelendieven trokken er dadelijk hun conclusie uit. En het eerste schot klonk droog en ver hoorbaar over het kalme water.

De kogel sloeg tegen de kajuitkap plat.

— Is die kajuit ook al van staal? riep Villemin verbaasd uit. Nu, des te beter. Je ziet dat ze het meenen! Geef mij dat geweer eens!

Jack, de lichtmatroos, was al met twee geweren komen aandragen. Hij lag nu plat op zijn buik achter de opstaande kajuit, en keek Brown vragend aan.

— Schiet U goed? vroeg deze, zich tot den Franschman wendend.

— Ik heb gelukkig niet te klagen! antwoordde deze grinnikend. Op dezen afstand hoop ik mijn mannetje wel neer te leggen!

— Ik ben blij dat ik het hoor, maar dan zal ik U toch maar liever geen geweer geven! hernam Brown droogjes.

Maar Villemin, woedend, had reeds een geweer van het dek genomen, en bracht het aan den schouder.

Het volgend oogenblik werd hij als door een geweldige natuurmacht achterover gerukt, en overeind getrokken.

Het was de reusachtige machinist, die dit deed.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een tweede schot, en de kogel ging Villemin rakelings langs den hals.

— Vervloekt! Wil je me tot een zeef laten schieten? brulde de Franschman, terwijl hij woedende maar vruchteloze pogingen aanwendde, om zich los te rukken. Laat mij los.

— Over boord smijten, Mylord? vroeg de machinist laconiek.

— Leg hem weer neer, James, maar zorg dat hij geen wapen kan aanraken.

De Franschman stond roerloos, en toen zakte hij vanzelf op zijn knieën neer achter de beschermende kajuit, en stamelde verbleekend:

— Mylord? Wat heeft dat te beduiden? Wie ben je man?

— Gij zijt op het schip van John Raffles, Mijnheer de burggraaf de la Rochebrune! antwoordde de groote avonturier koeltjes. Ik heb U voortdurend in het oog doen houden, maar ik wil wel bekennen, dat ik eenige oogenblikken onzeker was, wat te doen, toen ik daar dat schip zonder U zag wegvaren — want ik wist

niet met zekerheid, waar zich de juweelen bevonden! Nu weet ik het, en ik zal ze krijgen ook!

Villemin slaakte een waar gebrul van woede, en tastte naar zijn zak. In haar dolle drift had de vrouw zelfs al haar kleine browning gegrepen, en hief de hand op, om te vuren, toen er een derde schot klonk. De kogel trof haar aan den gewapenden benedenarm. Zij slaakte een kreet van pijn, en het wapen ontviel haar.

— Nu is het mooi genoeg geweest! zeide Raffles kortaf. Allen achter de kajuit! Brand, haal pluksel en de verbandtrommel. James, jij naar je machine. En let goed op mijn bevelen.

Een oogenblik daarna waren alle opvarenden tamelijk goed beveiligd achter de voorkajuit.

Brand, de zoogenaamde lichtmatroos was de lage kajuit binnen gegaan, en zocht vlug het noodige bijeen, waarmede hij terugkeerde. Raffles had den Franschman reeds ontwapend, die nu stil en bleek op het dek lag uitgestrekt, bijna versuft door deze onverwachte ontmoeting met den machtigen, geheimzinnigen Raffles, die daar zoo eensklaps al zijn plannen in de war stuurde.

Raffles verbond vlug en handig de wonde van de vrouw, die hem met opeengeklemd lippen en somber bijeengetrokken wenkbrauwen liet begaan.

— Zoudt U mij gedood hebben, Madame Sidonie? vroeg Raffles langs zijn neus, terwijl hij het verband met een veiligheidsspeld dichtmaakte.

— Zonder een oogenblik te aarzelen! antwoordde de vrouw. Ik ben niet zeer gevoelig, moet gij weten!

— Dien indruk kreeg ik ook! Ik zou daar nu maar kalm blijven liggen, en aan mijn vrienden en mij de verdere afwikkeling van dit avontuurtje over laten! Brand, jij bent onze beste schutter. Leg mij eens een paar van die menschen daar neer! Maar — discretie, wat ik je verzoeken mag! Je mag hen vleugellam maken, maar je behoeft hen niet te doden! En jij, James — drijf hen weer naar de kust!

De bevelen werden stipt opgevolgd. Brand strekte zich languit op het dek, deed zijn geweer op de kajuit rusten, en wachtte rustig af tot hij zijn kans zou krijgen.

Na vijf minuten zag hij een stukje schouder, en dat was juist genoeg. Hij mikte heel even, scherp klonk de knal van het schot over het water, en hij werd beantwoord door een luiden gil.

Daar op de grijze boot sprong een man hoog op, en viel neer, met verbrijzelde schouder.

Intusschen beschreef de „Zuidster” een grooten boog, en begon de „Zeemeermin” opnieuw naar de Schotsche kust toe te drijven, in Noordelijke richting. En de juweelendieven begrepen wel, dat er geen ontkomen meer aan was, en dat hun eenige kans op redding hierin bestond, dat zij eerder de kust wisten te bereiken, dan de meedoogenlooze snelle boot die hen op de hielen zat.

Raffles riep een paar woorden tot Henderson in een taal, waarvan de beide Franschen niets begrepen, en de vaart van het schip werd nog sneller.

Een oogenblik daarna kreeg Brand nogmaals gelegenheid, zijn schutterstalenten te toonen. Een der vluchtelingen was zoo onverstandig, een gedeelte van zijn arm bloot te stellen, en een seconde later ging er een kogel doorheen.

Weer een schreeuw — en de helft van de vijandelijke macht was reeds buiten gevecht gesteld.

Op dat oogenblik raakte de zon de kim.

Raffles bracht een scheepsroeper aan zijn mond, en riep luid :

— Ik zal bijdraaien, als jullie niet wilt, dat ik je in den grond vaar !

Als antwoord sloegen er een paar kogels plat tegen de stalen romp van de „Zuidster”. Klaarblijkelijk poogden de dieven gaten te schieten in de scheepshuid, onder de waterlijn ! Raffles herhaalde zijn bevel, maar toen veranderde het tooneel opnieuw, en op een tamelijk onaangename wijze, want in het Oosten verscheen de grijze romp van een groot met snelvuurkanonnen bewapend, en blijkbaar zeer snel politievaartuig. Natuurlijk was het schieten gehoord, en nu kwam men zeker eens kijken, wat dat te beduiden had. De politie geloofde misschien wel aan een onderlingen strijd tusschen smokkelaars.

En het schip was tamelijk dichtbij ook, want in de hitte van het gevecht had niemand er aan gedacht, eens een blik naar de zee te werpen !

Raffles riep opnieuw een bevel en de „Zuidster” stootte nog vlugger over de golven. Zienderoogen haalde het de „Zeemeermin” in. Nog nauwelijks een halve kabellengte scheidde de beide vaartuigen. Voor de derde maal vuurde Brand, en legde den derden man neer, een grooten, mageren kerel.

Het volgende oogenblik lagen de beide booten bijna langs zij. Toen verscheen er langs het boord van de grijze boot een man, bijna

dol van woede, met een klein, ijzeren kistje in de handen, die schreeuwde :

— Je hebt toch nog misrekend, Villemin ! Als wij het niet zullen hebben, dan ook niemand !

Hij hief het kistje boven zijn hoofd, en het volgende oogenblik had hij het over boord geworpen ! Maar het had de oppervlakte van het water nog niet bereikt, of sneller als de gedachte, met een sierlijken sprong dook Raffles in de golven en verdween het volgende oogenblik onder water.

Er verliepen tien bange seconden — en toen kwam hij boven, proestend, moeilijk ademhalend — maar met het kleine, ijzeren kistje zegvierend boven het hoofd geheven.

Natuurlijk had Henderson de machine onmiddellijk stop gezet, en toen achteruit laten slaan, en Brand hield den man op het grijze schip met zijn geweer in bedwang. Snel werd de afstand tusschen de beide booten weer grooter. Henderson trok Raffles met zijn sterke armen aan boord, en dadelijk begon de machine weer te werken.

Maar er was een kostbare tijd verloren gegaan, en het politievaartuig was reeds dreigend dicht bij. Men kon reeds duidelijk de manschappen zien in hun blauwe uniformen, die zich op de voorplecht heen en weer bewogen, bij een der snelvuurkanonnen.

En het volgende oogenblik vloog er een kleine granaat gevaarlijk dicht over de „Zuidster” heen, bij wijze van waarschuwing. Door zijn kijker had de gezagvoerder zeker duidelijk alles kunnen gadeslaan, wat er gebeurd was.

De beide Franschen gilden van woede en ontzetting. De stem van Raffles bleef heel bedaard, toen hij vroeg :

— Kunt gij beiden zwemmen ?

— Raoul zwemt als een visch, maar ik niet ! gilde de vrouw wanhopig.

— Dan zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, U over boord te zetten, mijn waarde ! zeide Raffles bedaard zich tot Villemin wendend.

— Mij overboord te zetten ? Waarom ? schreeuwde de Franschman woedend.

— Omdat ik ga duiken ! antwoordde Raffles rustig.

Een oogenblik keek Villemin hem angstig aan, vrezend dat Raffles krankzinnig was geworden. Toen dacht hij plotseling aan den zonderlingen vorm van het schip, aan de stalen huid, aan het waterdichte luik — hij begreep alles, en zonder nog een enkel woord te verliezen schopte hij zijn schoenen uit, ontdeed

zich van jas en boord, dook over boord, kwam weer boven, en begon met krachtige, regelmatige slagen de politieboot tegemoet te zwemmen.

— Naar binnen ! beval Raffles kortaf.

Ondanks haar angstig gegil werd de vrouw door het kleine, stalen luik naar het binnenste van de boot gedrongen. Zij hoorde hoe boven haar hoofd het luik dichtklapte, zij zag hoe een der mannen een paar hefboomen overhaalde, waardoor waarschijnlijk alle openingen in het dek van het vaartuig waterdicht werden afgesloten. En toen besepte zij niets meer, maar viel flauw, waarschijnlijk voor het eerst van haar leven.

Toen zij weer bijkwam, bemerkte zij dat zij nog steeds in dezelfde ruimte was, vol werktuigen en hefboomen, en waar een benauwde lucht hing van olie en benzine. Maar zij gevoelde volstrekt geen beweging meer en zij begreep dat de boot stil lag.

De man die zich Brown had genoemd, stond vlak voor haar, en zei rustig :

— Ik zie met blijdschap, dat gij uit U zelf uit de bewusteloosheid zijt ontwaakt, Madame! Wij zijn in veiligheid. Natuurlijk zou ik U ook aan de politie kunnen overleveren, maar — ik heb

mijn heele leven vrouwen met toegeeflijkheid behandeld. Wij zijn hier in een onderaardsch hol gedeeltelijk met zeewater gevuld en van waar een mijner vrienden U naar de oppervakte zal geleiden, dat is noodig, want het is nu geheel donker. Als gij gelooft, dat er iets goed te maken valt — schrijf dan de rechter, die eerlang over de zaak te oordeelen krijgt, dat die arme Harry Maloney volkomen onschuldig is ! Ik geloof niet dat wij elkander nog iets te zeggen hebben. Vaarwel Madame — en ik wensch U wat meer succes toe bij Uw volgende ondernemingen !

Reeds in den morgen van den volgenden dag werd Harry uit de hechtenis ontslagen. Men sprak er wel niet veel over, maar iedereen begreep nu zijn beweegredenen — en men stelde er hem des te hooger om. En tot zijn geluk was er een meisje, dat hem ondanks alles was blijven liefhebben — Phillis, de dochter van Markiezin Constance. En zij huwden later, en werden gelukkig, zooals het in ieder goed sprookje gaat — maar een sprookje was dit niet, daarvan getuigen de archieven van Scotland Yard !

De volgende aflevering bevat:

Het teeken van Wong-Kai-Fu

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885